

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคอเมริกาเหนือ

ไตรมาสที่ 3

กรกฎาคม - สิงหาคม - กันยายน 2021

	หน้า
รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา	
1 ความสุขที่ได้กลับบ้าน / 3 กรกฎาคม 2021	3
2 การเดินทางที่ได้รับการปกป้อง / 10 กรกฎาคม 2021	5
3 คุณไม่ได้อยู่ตามลำพัง / 17 กรกฎาคม 2021	7
4 แวดล้อมด้วยความรัก / 24 กรกฎาคม 2021	9
5 ผู้ให้การเอาใจใส่สำหรับผู้ให้การเยียวยา / 31 กรกฎาคม 2021	11
6 ชายหาด หรือ ทะเลทราย / 7 สิงหาคม 2021	13
หมู่เกาะมาร์แชลล์	
7 มิตรภาพพิเศษ / 14 สิงหาคม 2021	16
8 ฟุตบอล ซุปร้อนๆ และพระเจ้า / 21 สิงหาคม 2021	18
ศูนย์อพยพ	
9 ทูตสวรรค์ที่ป้อนน้ำมัน / 28 สิงหาคม 2021	20
10 สถานการณ์ที่ลำบาก / 4 กันยายน 2021	22
11 การลบล้างความขุ่นเคืองใจ / 11 กันยายน 2021	24
12 ชายสองคนต่อต้านพระเจ้าองค์เดียว / 18 กันยายน 2021	26
13 จำนวนเล็กน้อยแห่งความจริง / 25 กันยายน 2021	28

เล่าโดย... แอดเดรียน วิลเลส วัย 20 ปี... รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา

ข่าวพันธกิจสำหรับเด็ก ไตรมาสที่ 2 ปี 2018 ได้ลงเรื่องของ แอดเดรียน ตอนเมื่อเขาเรียนจบเกรด 12 จากโรงเรียนฮอลบรูคเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสมินเดียน ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กชาวอินเดียนแดง ชนพื้นเมืองของอเมริกา ตั้งอยู่ที่รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา

แอดเดรียน ไม่ทราบสาเหตุใดที่คุณพ่อและคุณแม่ของเขาจึงตีผมเล็กน้อยๆ เมื่อแอดเดรียนอายุ 7 ปี พี่ชายคนหนึ่งของแอดเดรียนได้สอนเขาให้รู้จักตีผมเล็กน้อยๆ ซึ่งแอดเดรียนไม่คิดว่าการตีผมเป็นเรื่องผิดอะไรสำหรับคนทั่วไป ตอนที่แอดเดรียนลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนฮอลบรูคแอ็ดเวนตีสมินเดียน เขาอยู่เกรด 3 แรกๆ แอดเดรียนไม่ชอบกฎต่างๆ ของโรงเรียน ซึ่งมีอยู่หลายข้อกว่าโรงเรียนเดิมของเขา แต่พออยู่ต่อมาเขาก็กลับชอบในสิ่งใหม่ๆ หลายสิ่ง นอกจากครูทั้งหลายจะสอนตามหลักสูตรด้านวิชาการแล้ว ครูยังให้การเอาใจใส่นักเรียนเป็นกันๆ และยังสอนเรื่องการรักษาความสะอาดร่างกาย ความสะอาดในบ้าน ตลอดจนการซักผ้า เขาได้เรียนรู้ด้วยว่าเมื่อเขารู้สึกเศร้า หรือไม่สบายใจ เขาจะไปเล่นบาสเกตบอลในโรงยิม ซึ่งทำให้เขาได้รับการปลดปล่อยพลัง และรู้สึกสบายใจขึ้น เมื่อแอดเดรียนอยู่เกรด 7 เขาได้ศึกษาพระคัมภีร์ และก่อนสิ้นปีการศึกษาของปีนั้น แอดเดรียนได้ถวายดวงใจให้พระคริสต์โดยการรับบัพติศมา

ให้เรามารับทราบว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับแอดเดรียน หลังจากที่เขาเรียนจบมัธยมปลาย คือ เกรด 12 ต่อไปนี่คือเรื่องราวของแอดเดรียน ซึ่งแอดเดรียนเล่าด้วยถ้อยคำจากปากของเขาเอง

ผมเรียนสำเร็จจากโรงเรียนฮอลบรูคอินเดียน ในปี 2018 ก่อนหน้านั้นผมได้ถวายชีวิตให้พระเยซู และพระองค์ได้ทรงช่วยผมให้เอาชนะความอยากยาเสพติด และความต้องการอยากตีผมเล็กน้อยๆ ได้ ผมได้พบเป้าหมายในการดำเนินชีวิต ความฝันของผมคืออยากจะได้ตามรอยเท้าคุณลุงคนหนึ่งของผม คือการเป็นวิศวกร ผมจึงลงทะเบียนศึกษาในวิทยาลัยแอ็ดเวนตีสมินเดียน และเริ่มต้นชีวิตการเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยของคริสตจักร

ผมได้เพื่อนใหม่หลายคนในวิทยาลัย ผมร่วมกิจกรรมกับคณะนักร้อง และเข้าร่วมกับทีมบาสเกตบอลทีมหนึ่ง ที่ลงแข่งกับทีมอื่นๆ ภายในวิทยาลัย ผมลงทะเบียนเรียนในชั้นพระคัมภีร์หลายชั้น ผมชอบรายการด้านจิตวิญญาณของวิทยาลัย รวมทั้งเข้าร่วมกับรายการ “เข้าสู่ความอบอุ่น” ซึ่งดำเนินการในช่วงนมัสการในทุกเย็นวันศุกร์

ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังเป็นไปด้วยดี จนกระทั่งผมได้พบว่าการศึกษาในวิทยาลัยของผมจำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมาก ผมไม่ทราบจะจัดการอย่างไร เมื่อผมได้รับบิลค่าหน่วยกิต และค่าทำเนียมอื่นๆ ที่ผมต้องจ่าย...ผมรู้สึกซ้อค

ในปีการศึกษาต่อมา ผมตัดสินใจไปศึกษาที่โรงเรียนตั้งขึ้นบนพื้นที่จัดสรรเฉพาะสำหรับชนอินเดียนแดง ผ่านทางใจ และใช้เวลาศึกษา และค้นคว้าทางออนไลน์ ในเวลาเดียวกันก็ค้นหาสถาบันที่จะศึกษาต่อ ผมได้พบวิทยาลัยเทคนิคในนิวเม็กซิโก มีโปรแกรมวิศวกรรมศาสตร์เป็นที่ยอมรับ ผมรู้สึกตื่นเต้นคิดว่าสถาบันแห่งนี้น่าจะเป็นที่ที่ผมจะศึกษาได้โดยไม่ต้องกังวลเรื่องค่าใช้จ่าย เพราะเป็นสถาบันของรัฐบาล ค่าธรรมเนียมและค่าหน่วยกิตถูกกว่าวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยของเอกชนของคริสเตียน

หลังจากที่ได้เข้าเรียนในสถาบันแห่งนี้ ผมตระหนักได้อย่างรวดเร็วว่าไม่มีนักศึกษาคริสเตียนเลยแม้แต่คนเดียว พวกนักศึกษาหลายคนดื่มสุรา หรือแม้แต่ใช้ยาเสพติดด้วย ผมจึงรู้สึกท้อแท้ไปด้วยการทดลองขอคุณพระเจ้าที่ทรงช่วยให้ผมสามารถหลีกเลี่ยงไม่ให้หลงไปดื่ม หรือใช้เสพลิงเสพติด... แต่นั่นแหละผมต้องแยกตัวออกจากพวกเขา และอยู่อย่างโดดเดี่ยว

เมื่อเรียนมาถึงเทอม 2 ผมรู้สึกเหงาใจมาก และรู้ว่าผมไม่สามารถทนศึกษาในสถาบันแห่งนี้ได้อีกต่อไป ผมโทรไปปรึกษากับครูบางคนที่ผมสนิทที่โรงเรียนฮอลบรูค โรงเรียนที่ผมจบชั้นมัธยมปลาย เป็นที่น่าแปลกใจว่าตอนนั้นมีตำแหน่งครูผู้ช่วยว่างอยู่ นี่เป็นโอกาสที่เปิดให้โดยแท้ และคณะอาจารย์ยินดีรับผมเข้าทำงาน... นี่จึงเป็นหัวข้อของข่าวต่างแดนที่เขียนชื่อว่า “ความสุขที่ได้กลับบ้าน” ผมเดินทางกลับสถาบันเดิม และตั้งใจจะศึกษาวิชาวิศวกรรมทางออนไลน์

สภาพแวดล้อมของการเป็นนักศึกษาปีสองในวิทยาลัยเทคนิค และการทำงานเป็นครูผู้ช่วยในโรงเรียนมัธยมฮอลบรูคมีความแตกต่างกันอย่างใหญ่หลวง ที่โรงเรียน ผมมีความสุขเหมือนได้อยู่ในบ้าน ดังนั้นผมจึงมีความสุข และความอบอุ่นใจมากที่ได้กลับบ้าน

อย่างไรก็ดีการศึกษาออนไลน์ คณะวิศวกรรมศาสตร์เป็นเรื่องที่ยากมาก เพราะมีวิชาคำนวณในทุกระดับ เป็นการยากถ้าไม่มีใครช่วยอธิบายให้ฟัง ดังนั้นในส่วนลึกของดวงจิตผม ผมอยากกลับไปศึกษาต่อที่วิทยาลัยยูเนียนเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสที่ผมได้ศึกษาตอนปี 1 ผมจึงอธิษฐานอย่างหนักขอพระเจ้าทรงจัดหาทางให้ผมได้กลับไปเรียนในสถาบันของพระองค์ โดยไม่ต้องเป็นหนี้ก้อนโต ผมทราบว่าพระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับชีวิตของผม ขอพี่น้องในพระคริสต์ได้โปรดอธิษฐานเผื่อผม ขณะที่ผมกำลังติดตามพระองค์ในทิศทางใดที่พระองค์ทรงนำผมไป

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ได้ถวายทรัพย์ในวันสะบาโตที่สิบสามเมื่อสามปีที่แล้ว ซึ่งเงินจำนวนนั้นได้นำไปสร้างโรงกีฬาในร่มให้กับโรงเรียนฮอลบรูค และอีกส่วนหนึ่งได้นำไปสร้าง “ศูนย์ประกาศเพื่อชีวิตใหม่ที่ดีกว่า” ในเฟส 1 ศูนย์นี้ตั้งอยู่ในบริเวณของโรงเรียนฮอลบรูค และเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างศูนย์ประกาศเพื่อชีวิตที่ดีกว่าเฟส 2 ศูนย์แห่งนี้จะมุ่งเน้นให้บริการประชาชนทั่วไป ตลอดจนเด็ก และคนหนุ่มสาวชาวอินเดียนแดง ซึ่งมีอัตราสูงมากเป็นโรคอ้วน โรคหัวใจ โรคเบาหวาน โรคเครียด.. อันเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้พวกเขาฆ่าตัวตาย

สถานที่ตั้งหน่วยพันธกิจ

- โรงเรียนฮอลบรูค เปิดขึ้นในปี 1946 ณ เมืองฮอลบรูค รัฐแอริโซนา โรงเรียนนี้สอนตามหลักสูตรของรัฐ ซึ่งมีวิชาภาษาอังกฤษ ประวัติศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และวิชาอื่นๆ นอกจากนี้ยังมีชั้นเกี่ยวกับวิชาชีพเพิ่มเข้าไปด้วยเช่น: การซ่อมรถยนต์ การขี่ม้า การเชื่อมโลหะ และการเป็นช่างไม้ โรงเรียนแห่งนี้เปิดดำเนินการเพื่อสงวนวัฒนธรรมของชาวอินเดียนแดง ซึ่งเป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมของสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะเผ่านาวาโจ จึงมีการเรียนภาษานาวาโจด้วย ปัจจุบันโรงเรียนเปิดดำเนินการด้วยงบประมาณ 20% จาก สหคอนเฟอเรนซ์แปซิฟิก และอีก 80% จากเงินบริจาคของผู้มีจิตกุศลทั่วไป

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 10 กรกฎาคม 2021

การเดินทางที่ได้รับการปกป้อง

เล่าโดย โจดี ออพพิทซ์ วัย 39 ปี...รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา

ฉันชื่อ โจดี ออพพิทซ์ ทำงานอยู่แผนกทะเบียนของโรงเรียนเซเวนเดย์แอ๊ดเวนตีสฮอลบรูคอินเดียน ส่วนสามีฉัน ดีเร็ก ทำงานเป็นหัวหน้าแผนกซ่อมบำรุง ในบ่ายวันสะบาโตหนึ่ง ฉันขับรถจิบไปกับดีเร็ก เพื่อจะไปเมืองโฟนิกซ์ เมืองหลวงของรัฐแอริโซนา ซึ่งใช้เวลาประมาณ 3 ชั่วโมง

บ่ายวันนั้นเราริเริ่มออกเดินทางค่อนข้างช้า เรากะจะไปให้ทันฟังเรื่องเทศนาในการประชุมรอบเย็นซึ่งจะเริ่มในเวลา 17:30 น.ที่โบสถ์ในตัวเมือง ตามแผนเมื่อไปถึงเมืองโฟนิกซ์ ฉันจะขับรถไปรับคุณแม่ของฉันที่บ้าน ก่อนที่จะไปโบสถ์ เพราะคุณแม่โทรมาบอกว่าเธออยากไปฟังเทศน์ที่โบสถ์ในเย็นวันนั้นกับเราด้วย

เมื่อออกเดินทางไปได้ไม่นาน ฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก ถนนหลายแห่งต้องเลี้ยวโค้งไปมาตามไหล่เขา แต่ละโค้งฉันต้องจับพวงมาลัยรถไว้แน่น ขณะเดียวกันพอรถวิ่งผ่านโค้งแล้ว ฉันจะเหยียบคันเร่งเพื่อให้รถวิ่งบนถนนที่ไต่สูงขึ้นไป มีรถหลายคันเร่งเครื่องแข่งรถของเราไป

ขณะที่รถวิ่งไปได้ประมาณครึ่งทาง ตรงทางโค้งแห่งหนึ่งรถของเราวิ่งแฉลบออกนอกเส้นทาง ฉันรีบเหยียบเบรคอย่างแรง ในวินาทีนั้นรถเกิดหมุนตัวไปครึ่งรอบ คือประมาณ 180 องศา และชนเข้ากับขอบดินที่ด้านขวาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของดินภูเขา พลันรถกระเด็นไปในทิศที่ดีเร็กสามีนั่งอยู่ แล้วก็กลิ้งลงไปตามเนินลาดชันข้างถนนหลายรอบ ไกลลงไปประมาณ 75 เมตรจากขอบถนน ก่อนที่รถจะหยุด

ดีเร็ก และฉันนั่งนิ่งงันกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้น พอตั้งสติได้ ดีเร็กพยายามเปิดประตูรถ แต่มันเปิดไม่ออก เพราะประตูกระแทกเข้ากับอะไรสักอย่างขณะมันกลิ้งลงมา ดีเร็กอุทานออกมาว่า “ดูเหมือนผมได้กลิ้งน้ำมันรถรั่วออกมา...มันอาจเกิดระเบิด เราจะต้องรีบออกจากตัวรถเดี๋ยวนี้!”

ในนาทีนั้นเองฉันเปิดประตูด้านคนขับออกได้ มีผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งมาถามว่า “คุณโอเคไหมคะ” ฉันตอบว่า “โอเค ค่ะ...ขอบคุณพระเจ้า” ในวินาทีนั้นฉันมองเห็นดีเร็กปีนออกมาจากตัวรถด้านคนขับเช่นเดียวกับฉัน...

ฉันขอบคุณผู้หญิงคนนั้น ที่มาทักเป็นคนแรก เธอขับรถตามหลังฉันมา และได้เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างที่ได้เกิดขึ้นกับรถของเรา และเธอได้หยุดรถของเธอ และรีบมาดูว่าจะให้ความช่วยเหลืออะไรได้บ้าง ต่อมาอีกไม่นานมีอีกหลายคนได้หยุดรถของพวกเขาเข้ามารายล้อมรถจิบของเรา มีคนหนึ่งเอ่ยถามว่าจะให้เขาโทรเรียกรถลากให้ไหม ขณะที่เรากำลังลังเลใจ มีรถลากคันหนึ่งวิ่งมาจอดไม่ห่างออกไป ชายคนที่เป็นเจ้าของรถลากได้เดินทางกลับจากการไปพบทันตแพทย์ ณ เมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งไม่ไกลออกไป

“ให้ผมช่วยอะไรไหม” เขาเอ่ยถามขึ้น

จากนั้นเราคิดว่า เราจะโทรรายงานตำรวจดีไหม พลันรถตำรวจคันหนึ่งวิ่งมาโดยที่เราไม่ได้โทรเรียก เมื่อเขาเห็นว่าเราไม่บาดเจ็บอะไร และรถจิบของเรามีรถลากมาให้บริการพอดี เขาจึงกลับขึ้นไปที่ถนน และโบกให้รถวิ่งผ่านไป โดยไม่ต้องหยุดรถมาดูอุบัติเหตุซึ่งจะทำให้รถติด...

ในไม่กี่นาทีต่อมา เจ้าของรถลากก็จัดการลากรถของเราขึ้นบนรถลากของเขา เราได้สำรวจความเสียหายและพบว่า ล้อรถสองล้อได้รับความเสียหาย ซึ่งจะต้องถูกถอดออก และเปลี่ยนวงล้อใหม่ ที่ด้านข้างของรถมีรอยบุบเล็กน้อยหลายแห่ง ขณะที่ส่วนหน้า และส่วนหลังคาไม่มีส่วนไหนเสียหาย สรุปแล้วรถจิบเสียหายไม่มาก ประกันภัยรถยนต์จะเป็นผู้ช่วยจ่ายค่าซ่อมแซมให้

ขณะที่ตีเร็ก และฉัน นั่งบนรถลากเพื่อเดินทางไปที่อยู่ช่อมรก เราพยายามนึกทบทวนว่าอุบัติเหตุครั้งหนึ่งเกิดขึ้นได้อย่างไร เราวางแผนจะไปรับคุณแม่ของฉัน และเพื่อนคนหนึ่งซึ่งมีบ้านไม่ไกลจากบ้านของคุณแม่ ที่เมืองโฟนิกซ์ เพื่อไปเข้าร่วมประชุมนมัสการที่โบสถ์ด้วยกัน แต่แผนการดังกล่าวไม่บรรลุผล ซึ่งเราได้โทรไปบอกคุณแม่และเพื่อนคนนั้น และบอกว่าไม่ต้องเป็นห่วงพวกเรา พวกเราไม่บาดเจ็บ และรถก็เสียหายไม่มาก... อื่นๆ ในการเดินทางไกล ส่วนมากข้าพเจ้าจะนำสุนัขตัวโปรดของข้าพเจ้าเดินทางไปด้วยเสมอ แต่ป้ายวันนั้นฉันขังสุนัขไว้ที่บ้านพัก อุบัติเหตุในวันนั้น เราทั้งสองอธิษฐานขอคุณพระเจ้า เพราะเราไม่ได้รับบาดเจ็บ จะมีบ้างก็เพียงรอยฟกช้ำบางแห่งเล็กๆ น้อยๆ ขณะที่รถจี้บกลิ้งพลิกไปหลายตลบก็ไม่เสียหายอะไรมากนัก

สิ่งทั้งหมดนี้เป็นไปได้ได้อย่างไร ที่รถของเราไม่ชนกับรถยนต์คันอื่น และที่สุดเมื่อรถกลิ้งไปหลายรอบ และหยุดลงบนล้อทั้งสี่ข้าง ที่น่าแปลกใจคือรถของเราไม่ได้ชนกับแผงเหล็กที่กั้นเป็นแนวยาวตามส่วนโค้งของถนน ...เป็นไปได้อย่างไร

สิ่งที่เป็นไปได้คือพระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาชีวิตของเราไว้ พระองค์ทรงดูแลทุกสิ่งแม้แต่ก่อนที่เราจะเริ่มออกเดินทาง เพราะต่อมาเราได้ทราบว่า ครอบครัวของเพื่อนๆ หลายครอบครัวได้รับการดูแลว่าพวกเขาควรจะทำอธิษฐานเพื่อการเดินทางไปเมืองโฟนิกซ์ของเรา และพวกเขาได้อธิษฐาน จากนั้นไม่ถึงสองชั่วโมงก็เกิดอุบัติเหตุขึ้น นับว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขา...หลังจากที่เกิดอุบัติเหตุไม่ถึงชั่วโมง เพื่อนบางคนได้ขับรถของพวกเขามารับเราจากที่อยู่ช่อมรกเพื่อกลับบ้าน

พระธรรม สดุดี 94:22 กล่าวว่า **“แต่พระยาห์เวห์ ทรงเป็นที่กำบังอันแข็งแกร่งของข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าของข้าพเจ้า ทรงเป็นศิลาที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า”** พระเจ้าได้คุ้มครองเราหลายครั้งขณะที่เราทำงานในโรงเรียนฮอลบลูคอินเดียน เราจึงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการปกป้องเราจากอันตรายอย่างต่อเนื่อง

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ได้ถวายทรัพย์ ในวันสะบาโตที่สิบสาม เมื่อสามปีที่แล้ว เราได้นำเงินไปสร้างโรงกีฬาในร่มของโรงเรียนฮอลบลูคอินเดียนจนแล้วเสร็จเปิดใช้งานได้ และอีกส่วนหนึ่ง เราได้นำไปสร้าง “ศูนย์ประกาศเพื่อชีวิตที่ดีกว่า” เฟสแรก และเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ เราจะนำไปสร้าง “ศูนย์ประกาศเพื่อเชื่อชีวิตที่ดีกว่า” เฟส 2 เพื่อเปิด “สัมมนาเชิงรุกให้กับเยาวชน คนหนุ่มสาว ชาวอินเดียนแดง ผู้มีปัญหา โรคอ้วน เบาหวาน ความกดดัน หรือความเครียด และการฆ่าตัวตายในอัตราสูง ของชนชาวอินเดียนแดงเผ่านาวาโจ

ข้อมูลด่วน

- หลังจากรัฐบาลให้การสนับสนุนชน “เผ่านาวาโจ” ซึ่งเป็นชนอินเดียนแดงพื้นเมือง รัฐบาลได้ออกกฎหมายใช้เด็ก ๆ ชาวนาวาโจ ลงทะเบียนเรียนตามรูปแบบของชาวตะวันตก โดยเฉพาะเด็ก ๆ ที่อยู่ในหอพักของโรงเรียน ซึ่งพวกเขาไม่เพียงได้รับเฉพาะการศึกษา แต่ให้เติบโตขึ้นเป็นเหมือนอเมริกันชนทั่วไป บางคนเรียกสิ่งนี้ว่า “วัฒนธรรมของการล้างเผ่าพันธุ์” ซึ่งเกิดขึ้นต่อมาตามลำดับ
- ถ้าคุณตัดต้นกระบองเพชรในรัฐแอริโซนา คุณอาจจบลงด้วยการติดคุก 25 ปี ต้นกระบองเพชรพันธุ์ “ซากูโร” อาจโตสูงถึง 50 ฟุต (15 เมตร) และต้นกระบองเพชรพันธุ์นี้สามารถมีอายุยืนได้ถึง 200 ปี

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 17 กรกฎาคม 2021

คุณไม่ได้ทำตามลำพัง

เล่าโดย อะเรียหตรา วัย 17...รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา

ช่วงชีวิตในวัยเด็กของฉัน ฉันมีประสบการณ์ได้พบสิ่งต่างๆ ซึ่งผู้อยู่ในวัยเด็กไม่ควรจะได้รับ ฉันเห็นผู้คนทั้งหญิง และชายพากันดื่มสุรา บางคนก็เสพยาเสพติดด้วย บ่อยครั้งพวกเขาเสียดิตทะเลาะกัน ทำร้ายซึ่งกันและกัน ฉันเห็นคนจำนวนมากไม่น้อยสุขกับกัญชา โดยหวังว่าพวกเขาจะมีอารมณ์ดี...แต่มันเกิดขึ้นเฉพาะช่วงสั้นๆ เท่านั้น

คุณแม่ของฉันเป็นผู้หญิงอินเดียแดงเผ่า “นาวาโจ” คุณพ่อเป็นชาวเม็กซิกัน ในตอนต้นครอบครัวของเรา มีความสุขดี มีความรักผูกพันใกล้ชิดกัน เราทั้งครอบครัวไปนมัสการที่โบสถ์ในวันอาทิตย์เป็นประจำ แต่หลายปีต่อมาคุณแม่เริ่มดื่มสุรา และดื่มมากขึ้นตามลำดับ จากนั้นมาทุกสิ่งดูเหมือนจะแตกหักออก ขณะที่ฉันยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ฉันเห็นคุณพ่อทุบตีคุณแม่ด้วยฝ่ามือ บางครั้งก็ใช้ไม้แทงลูกบิลเลียดดี เมื่อเห็นเช่นนั้นฉันตกใจกลัว จนรู้สึกหมดเรี่ยวแรง ไม่มีกำลังจะทำงานบ้าน หรือทำอะไรๆ

คุณแม่ต้องถูกขังในเรือนจำช่วงสั้นๆ หลายครั้ง อันเนื่องมาจากการทำร้ายเพื่อนบ้านตอนเมาจัด มีหลายครั้งคุณแม่ถูกขังที่สถานีตำรวจเพราะขับรถขณะเมาสุรา และสิ่งเลวร้ายเหล่านี้ทำให้จิตใจของฉันรู้สึกเจ็บปวดภายใน

ขณะเดียวกันคุณพ่อของฉันก็ไม่อยู่ที่บ้านครั้งละนานๆ กล่าวคือคุณพ่อถูกเนรเทศให้กลับไปประเทศเม็กซิโกหลายรอบ แต่ทุกครั้งเมื่อมีโอกาสคุณพ่อจะเล็ดรอดกลับมาที่อเมริกาอีก คุณพ่อไม่เคยกล่าวว่า “สุขสันต์วันเกิดให้กับคุณแม่ หรือกับฉัน” กระนั้นพระเจ้าทรงประทานให้ฉันมีพลังกำลังทุกวัน เพื่อให้ฉันหลุดไปข้างหน้า จึงกล่าวได้ว่าแม้ฉันจะไม่มีความรัก ความอบอุ่นจากคุณพ่อฝ่ายโลกนี้ แต่ฉันมีความรักความอบอุ่นจากพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงรักฉันยิ่งนัก

สิ่งไม่ดีต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ทำให้ฉันรู้สึกเคยชินกับความเจ็บปวด และฉันซ่อนความรู้สึกเหล่านั้นไว้ในใจ หลายคนถามฉันว่า “เธอซ่อนความรู้สึกเจ็บปวดเหล่านั้นไว้ภายในได้อย่างไร” ส่วนมากฉันไม่ตอบอะไร จะว่าไปมันเป็นเรื่องยากที่จะซ่อนความขมขื่นไว้ แต่ฉันเคยชินเสียแล้ว เพราะไม่มีใครรับฟังความเจ็บปวด และให้การปลอบใจแก่ฉัน

ขณะที่ฉันมีอายุมากขึ้น ฉันเปลี่ยนแปลงเป็นคนใหม่ ฉันกลายเป็นพี่สาวที่ให้การปกป้องพวกน้องๆ ที่อายุน้อย ฉันเข้าไปในการต่อสู้กับคนอื่นหลายครั้ง และหนีโรงเรียนก็บ่อย แต่ที่ร้ายที่สุดคือฉันเริ่มสูบบุหรี่กับเพื่อนสนิทบางคน

ในตอนที่คุณอายุได้ 12 ปี มีอยู่ช่วงหนึ่งฉันตระหนักว่า ฉันไม่ต้องการกลายเป็นคนที่เหมือนกับคุณแม่หรือคุณพ่อของฉัน แต่ฉันไม่ทราบว่าคุณจะทำได้อย่างไร

หนึ่ง หรือสองปีต่อมาฉันขอให้คุณพ่อย้ายฉันไปลงทะเบียนเรียนที่โรงเรียนฮอลบรูคอินเดียน โดยเข้าเรียนในเกรดเก้า ในโรงเรียนแห่งใหม่นี้..ฉันค่อยๆ เรียนรู้เกี่ยวกับพระคริสต์ และยิ่งเมื่อได้เรียนรู้เรื่องของพระองค์ ฉันยิ่งรู้สึกประทับใจ มีความเชื่อ และรักพระองค์ และฉันรับรู้ว่าคุณพ่อคริสตทรรักฉันอย่างไม่มีเงื่อนไข แม้ชีวิตของฉันจะผ่านสิ่งเลวร้ายมาหลายอย่าง พระองค์ก็ยังรับฉันเป็นบุตรของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระ-

เจ้าทรงมีแผนการสำหรับชีวิตของฉัน ซึ่งแน่นอนรวมทั้งการย้ายจากโรงเรียนอื่นมาเข้าเรียนที่โรงเรียนฮอลบลูคอินเดียนด้วย

ความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตของฉันเปลี่ยนไปด้วย ตอนนี่เมื่อฉันมอบถวายชีวิตของฉันติดตามพระองค์ ทำให้ฉันได้ทราบว่าคุณทรงสถิตอยู่เคียงข้างฉันตลอดเวลา เพียงแต่ฉันไม่ตระหนักในเรื่องนี้ พระองค์ทรงประทานกำลังให้ฉันก้าวไปข้างหน้า ไม่ว่าชีวิตของฉันจะต้องเผชิญกับอะไร นับจากวันที่ฉันถวายดวงใจให้พระองค์ พระองค์ทรงประทานพลังให้ฉันตัดสินใจทำสิ่งต่างๆ ที่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ ฉันสัมผัสได้ว่า พระองค์ทรงสถิตอยู่ใกล้ เมื่อฉันรู้สึกว่ายากจะยอมแพ้

ข้อพระคัมภีร์ที่ฉันชื่นชอบคือ พระธรรมอพยพ 14:14 ซึ่งกล่าวว่า: **“พระยาห์เวห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย พวกท่านจงสงบเถิด”**

พระเจ้าทรงประทานชัยชนะเหนือสิ่งยากลำบากที่ท่านจะต้องผ่าน ถ้าท่านเชิญให้พระองค์ทรงช่วยดูแล พระองค์จะทรงอุ้มชูท่านขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์จะทรงต่อสู้แทนท่าน ท่านจะไม่อยู่อย่างโดดเดี่ยว...ฉันจึงรู้สึกอุ่นใจเสมอ เพราะฉันไม่ได้อยู่คนเดียว

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ได้ถวายทรัพย์ ในวันสะบาโตที่สิบสาม เมื่อสามปีที่แล้ว เราได้นำเงินไปสร้างโรงกีฬาในร่มของโรงเรียนฮอลบลูคอินเดียนจนแล้วเสร็จเปิดใช้งานได้ และอีกส่วนหนึ่ง เราได้นำไปสร้าง “ศูนย์ประกาศเพื่อชีวิตที่ดีกว่า” เฟสแรก และเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ เราจะนำไปสร้าง “ศูนย์ประกาศเพื่อเชื่อชีวิตที่ดีกว่า” เฟส 2 เพื่อเปิด “สัมมนาเชิงรุกให้กับเยาวชน คนหนุ่มสาว ชาวอินเดียนแดง ผู้มีปัญหา โรคอ้วน เบาหวาน ความกดดัน หรือความเครียด และการฆ่าตัวตายในอัตราสูง ของชนชาวอินเดียนแดงเผ่านาวาโจ

ข้อมูลด่วน

- ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นประเทศที่มีพื้นที่กว้างใหญ่เป็นอันดับสามของโลก (เป็นรองประเทศรัสเซีย และประเทศแคนาดา) และมีประชากรมากเป็นอันดับสามของโลกเช่นกัน (เป็นรองประเทศจีน และประเทศอินเดีย)
- รัฐแอริโซนาเป็นรัฐที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่เป็นอันดับหกของสหรัฐอเมริกาในแง่ของพื้นที่ และเป็นอันดับที่สิบสี่ในแง่ของจำนวนประชากร รัฐแอริโซนาตั้งอยู่ที่ตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา โดยมีอาณาเขตติดกับรัฐเนวาดา เม็กซิโกใหม่ อุทาคี แคลิฟอร์เนีย โคโลราโด
- รัฐแอริโซนามีชื่อเสียงเพราะเป็นที่ตั้งของ “แกรนแคนยอน” ซึ่งมีความลึกมากกว่า 1 ไมล์ (1.6 กิโลเมตร) มีความยาว 227 ไมล์ (365 ก.ม.) และมีความกว้าง 18 ไมล์ (29 ก.ม.)

เล่าโดย ซาเนล ดราเพอร์ วัย 24 ปี...รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา

แม้ว่าฉันจะเติบโตในครอบครัวที่อาศัยอยู่ในเมืองขนาดเล็ก แต่ฉันได้เห็นผู้คนเป็นโรคพิษสุราเรื้อรังกันจำนวนมาก ผู้คนจำนวนไม่น้อยชอบใช้ความรุนแรงเกือบจะทุกวัน สิ่งเหล่านี้ชาวเมืองถือเป็นเรื่องธรรมดา ฉันจำได้ว่าโรงเรียนมัธยมที่ฉันเข้าเรียนมีรั้วรอบขอบชิด แต่รั้วไม่ได้เป็นเขตหวงห้ามไม่ให้คนดื่มสุรา หรือชอบใช้ความรุนแรงเดินเข้าห้องเรียน ในตัวเมืองมีแก๊งต่าง ๆ ต่อสู้ทำร้ายร่างกายกัน พวกเขาชื่นชอบการดื่มสุรา และจำหน่ายยาเสพติด ในโรงเรียนมัธยมที่ฉันเข้าเรียน บางครั้งการเดินทางกลับบ้านจากป้ายรถเมล์หลังเลิกเรียนเป็นสิ่งไม่ปลอดภัย เหล่านี้อาจเป็นเหตุผลที่คุณแม่และคุณป้าของฉันตัดสินใจให้ฉันลาออกจากโรงเรียนของรัฐ โดยมีแผนจะส่งฉันไปเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนแห่งใดแห่งหนึ่ง

โรงเรียนเอกชนแห่งแรกที่คุณแม่และคุณป้าเลือกให้ฉันเข้าเรียนตั้งอยู่ในรัฐแม็กซิโก แต่ชื่อของฉันอยู่ในบัญชีผู้รอคอย คุณแม่และคุณป้านำฉันไปยังโรงเรียนแห่งที่สองในรัฐนิวแม็กซิโกเช่นกัน แต่โรงเรียนแห่งนั้นไม่มีหอพักสำหรับนักเรียนที่อยู่ห่างไกล ในที่สุดคุณแม่และคุณป้าได้พบว่าญาติของเราครอบครัวหนึ่งส่งเด็กไปเรียนในโรงเรียนฮอลบรูคเซเวนต์เดย์แอดเวนตีสนินเดียน ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ตั้งขึ้นสำหรับเด็ก ๆ ชาวอินเดียนแดง โรงเรียนแห่งนี้ตั้งอยู่ที่รัฐแอริโซนา ซึ่งอยู่ค่อนข้างไกลจากบ้านของฉัน แต่คุณแม่และคุณป้าเชื่อว่าจะเป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดสำหรับฉัน

ฉันเข้าไปเรียนเกรดเก้าในเดือนสิงหาคม ปี 2010 ช่วงแรกฉันรู้เหงา และคิดถึงบ้านมาก แต่ฉันไม่มีปัญหาเรื่องการซักผ้า และทำสะอาดห้องพักของตัวเอง โดยเฉพาะการดูแลตัวเองทุกอย่าง ส่วนวิชาเรียนทุกวิชาไม่มีปัญหา ฉันหนักใจเพียงวิชาเดียวคือพระคัมภีร์ เพราะฉันไม่เคยอ่านพระคัมภีร์เป็นประจำมาก่อน ตอนแรกฉันไปนมัสการที่โบสถ์เพราะทางโรงเรียนมีนโยบายไม่ให้นักเรียนอยู่ในหอพักตามลำพัง คุณป้าได้มาเยี่ยมฉันและนำฉันไปนมัสการที่โบสถ์หลายแห่ง พาไปร่วมรายการโรงเรียนพระคัมภีร์ภาคฤดูร้อน แต่ฉันยังไม่คุ้นเคยกับการเปิดพระคัมภีร์อ่าน

ที่โรงเรียนฮอลบรูค การที่ใครไม่ทราบการเปิดพระคัมภีร์ตามชื่อ บทที่ และข้อพระคัมภีร์ถือเป็นเรื่องที่น่าอาย เพราะนี่เป็นโรงเรียนคริสเตียน ฉันเริ่มเรียนรู้อย่างช้า ๆ โดยเฉพาะการเรียนรู้ และอ่านเรื่องของพระเยซู ฉันเชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในชีวิตของฉัน ทำให้ฉันเข้าใจและเชื่อว่าพระเยซูทรงรัก และสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของฉัน ในที่สุดฉันได้ถวายเป็นใจของฉันให้พระเยซู

สี่ปีต่อมา ฉันสำเร็จชั้นมัธยมปลายจากโรงเรียนฮอลบรูคอินเดียน จากนั้นฉันลงทะเบียนเรียนในระดับวิทยาลัย มุ่งสู่ปริญญาตรีในเวลาสี่ปี แต่พอฉันศึกษาในวิทยาลัยได้สองปี ความสนใจของฉันถอยออกห่างจากพระเจ้า ชีวิตของฉันเต็มไปด้วยความยุ่งเหยิง ฉันแทบจะสูญเสียความเชื่อที่เคยมีในพระเยซู และหลักคำสอนของคริสตจักรเซเวนต์เดย์แอดเวนตีส

ในช่วงวันหยุด ฉันได้ไปเยี่ยมเพื่อนสนิทที่รัฐเท็กซัส และฉันได้รับข่าวคุณป้าซึ่งเป็นเหมือนคุณแม่คนที่สองของฉันป่วยหนัก ท่านเข้าออกโรงพยาบาลหลายรอบในเมืองฟีนิกซ์ รัฐแอริโซนา ฉันรีบขึ้นเครื่องจากรัฐเท็กซัสกลับไปแอริโซนา ซึ่งบังเอิญตรงกับวันเกิดของฉัน ฉันคิดว่าจะทำให้คุณป้ารู้สึกประหลาดใจ ซึ่งคุณป้าก็ประหลาดใจจริงๆ แต่คุณป้าป่วยหนักมาก ฉันมีโอกาสใช้เวลาของคุณป้าเพียงไม่กี่วัน ก่อนที่คุณป้าจะจากไป

หลักจากที่คุณป่าเสียแล้ว ไม่กี่วันต่อมาฉันเดินทางจากบ้านไปยังวิทยาลัย เพื่อศึกษาต่อปีสาม แต่ฉันไม่มีความสุขเลย เพื่อนคนหนึ่งจากโรงเรียนฮอลบรูค ส่งข่าวให้ฉันทราบว่า โรงเรียนฮอลบรูคต้องการครูผู้ช่วยหนึ่งคน ฉันรีบติดต่อไปว่าฉันสนใจ และทางโรงเรียนตอบรับฉันทันที ฉันจึงทำเรื่องขอพักการเรียนจากทางวิทยาลัยไว้ก่อน แล้วออกเดินทางไปรับงานที่โรงเรียนฮอลบรูคในวันเดียวกัน... ที่โรงเรียนเดิมฉันทำงานใกล้ชิดกับนักเรียนจำนวนมาก สิ่งนี้ทำให้ฉันมีความชื่นชมยินดีมาก ในปีการศึกษาต่อมา ทางโรงเรียนขอให้ฉันทำงานต่ออีกหนึ่งปีโดยเพิ่มงานให้ฉันเป็นผู้ประสานงานสำหรับนักเรียนที่รับทุนด้วยอีกตำแหน่งหนึ่ง การที่ฉันได้กลับมาโรงเรียนฮอลบรูค ฉันได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของฉันหลายอย่าง และฉันรู้สึกมีความสุขเบิกบานใจที่ได้รับใช้พระเจ้า ณ สถานที่แวดล้อมด้วยบุคคลที่มีความรักในดวงใจ

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ได้ถวายทรัพย์ ในวันสะบาโตที่สิบสาม เมื่อสามปีที่แล้ว เราได้นำเงินไปสร้างโรงกีฬาในร่มของโรงเรียนฮอลบรูคอินเดียนจนแล้วเสร็จเปิดใช้งานได้ และอีกส่วนหนึ่ง เราได้นำไปสร้าง “ศูนย์ประกาศเพื่อชีวิตที่ดีกว่า” เฟสแรก และเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ เราจะนำไปสร้าง “ศูนย์ประกาศเพื่อชีวิตที่ดีกว่า” เฟส 2 เพื่อเปิด “สัมมนาเชิงรุกให้กับเยาวชน คนหนุ่มสาว ชาวอินเดียแดง ผู้มีปัญหา โรคอ้วน เบาหวาน ความกดดัน หรือความเครียด และการฆ่าตัวตายในอัตราสูง ของชนชาวอินเดียแดงเผ่านาวาโจ

สถานที่ตั้งหน่วยพันธกิจ

- สำนักงานแอริโซนาคอนเฟอเรนซ์ เป็นเขตพื้นที่ ที่ “โรงเรียนฮอลบรูค” ตั้งอยู่ มีโบสถ์รวม 78 หลัง และมีสมาชิกรวม 20,692 คน ขณะเขตพื้นที่การดูแลของสำนักงานคอนเฟอเรนซ์ทั้งหมดมีประชากรรวม 7,052,954 คน เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราส่วน มีชาวแอ็ดเวนติส 1 คนต่อประชากรทั่วไป จำนวน 341 คนในรัฐแอริโซนา
- มหาวิทยาลัยไอ้กูด ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐอลาบามา เป็นสถาบันการศึกษาเพียงแห่งเดียวที่เชื่อมต่อเข้ากับสำนักงานภาคอเมริกาเหนือ
- ชาวอเมริกันอินเดียแดงเผ่า “นาวาโจ” ตั้งหลักแหล่งในสวนหนึ่งของรัฐออริโซนา นิวเม็กซิโก และอุทาร์ห์... แหล่งพำนักของชาวอินเดียแดงนาวาโจ รวมกันเข้ามีมากกว่า 27,000 ตารางไมล์ (71,000 ตารางกิโลเมตร) กล่าวคือมีขนาดใหญ่กว่า 10 รัฐ จากจำนวน 50 รัฐของประเทศสหรัฐอเมริกา

ชาวพันธุกิจประจำวันสะบาโตที่ 31 กรกฎาคม 2021

ผู้ให้การเอาใจใส่ สำหรับผู้ให้การเยียวยา

เล่าโดย นันเนทเต ออทิซ วัย 53 ปี...รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา

การเป็นแม่บ้านของหอพักเด็กหญิง และเด็กสาวจำนวนหลายสิบโหลของโรงเรียนฮอลบรูคอินเดียนเซ-
เวนต์เดย์แอดเวนติส คนหนึ่งจะมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง

ฉันได้พบลิลี่ ตั้งแต่วันแรกที่เธอมาเข้าเรียนในโรงเรียนฮอลบรูคอินเดียน ลิลี่ได้กรุ่นวัย 17 ปีได้ขอให้ฉัน
เป็นเหมือนคุณยายอีกคนของเธอ ลิลี่กระตือรือร้นช่วยงานต่างๆ รอบหอพักหญิง ลิลี่จะพูดกับฉันว่า “ขอหนู
ช่วยทำมัพฟิน (ขนมคล้ายๆ คัพเค้ก) สำหรับสัปดาห์นี้นะคะ” บางทีลิลี่ก็พูดว่า “ขอหนูช่วยเขียนข้อพระคัมภีร์ติด
บอร์ด สำหรับสัปดาห์นี้นะคะ”

ฉันยังจำได้ชัดเจนในคำถามหนึ่งที่ลิลี่ถามตอนเริ่มต้นปีการศึกษาใหม่ว่า “คุณยายทราบหรือไม่ว่าหนูต้อง
ต้องเซ็นสัญญาสองครั้งเมื่อปีที่แล้ว” ลิลี่ถาม

ตอนแรกฉันยังงงว่าลิลี่กำลังบอกอะไรฉัน ฉันได้เรียนรู้ทีหลังว่า ลิลี่ได้รับความกดดันมากในปีการศึกษา
ที่ผ่านมา จนเกือบทำให้ลิลี่ทำร้ายตัวเอง ลิลี่จึงได้เซ็นใบสัญญาที่อาจารย์ใหญ่ได้ร่างขึ้นว่า “ไม่ว่าจะมีอะไร
เกิดขึ้น หรือไม่ว่าลิลี่จะจิตตกเพียงใด เธอจะไม่ทำร้ายตนเอง

จะว่าไปเด็กหญิงหลายคนมาเข้าเรียนที่โรงเรียนฮอลบรูคอินเดียน ได้เข้ามาพร้อมปัญหาด้านอารมณ์
ต่างๆ นาๆ พวกเธอเคยประสบเหตุการณ์บางสิ่งที่ทำให้จิตใจของพวกเธอบอบช้ำแม้ขณะที่อายุน้อย ฉันจำได้
ว่า “โรซี่ นักเรียนเกรดสอง เล่าให้ฉันฟังว่าเธอเห็นผู้ร้ายฆ่าคุณพ่อของเธอ” คืนหนึ่งขณะที่ฉันลุกจากเก้าอี้ที่โต๊ะ
ทำงาน จะไปเข้านอน เด็กหญิงตัวเล็กคนหนึ่งวิ่งเข้ามาในห้องทำงาน และโผล่เข้าสู่วงแขนของฉัน”

เด็กหญิงคนนั้นพูดกับฉันว่า “หนูนอนไม่หลับ...หนูฝันเห็นคุณพ่อของหนู ไปรยยิ้มให้กับหนูผ่านทาง
หน้าต่าง”

ฉันนำโรซี่กลับไปห้องในหอพักของเธอ พาเธอร้องเพลง เสร็จแล้วฉันอธิษฐานเผื่อเธอ..พอฉันกลับไป
ยังห้องนอนของฉัน ฉันกลับนอนไม่หลับสนิท เพราะครุ่นคิดว่า โรซี่ได้ผ่านอะไรมาบ้างหนอ จนทำให้โรซี่มีความ
ทุกข์กังวลมากอย่างนี้

ตลอดสองเดือนหลังจากปีการศึกษาใหม่ ลิลี่บอกกับฉันว่า เธอรู้สึกทรมานจากการฝันร้ายแทบทุกคืน
เมื่อเธอพยายามพรรณนาเกี่ยวกับการฝันร้าย ฉันจึงได้เข้าใจว่าเหตุใดฉันจึงมาทำงานที่โรงเรียนแห่งนี้ พี่น้อง
ในพระคริสต์ผู้อ่าน หรือฟังข่าวในวันนี้โปรดทราบว่า ฉันเคยมีประสบการณ์การฝันร้ายเหมือนกันตอนที่ฉันยัง
เป็นเด็กกรุ่น พระเจ้าทรงดูแลฉันให้พัฒนาความสัมพันธ์พิเศษกับลิลี่ เพื่อฉันจะแสดงให้เห็นเธอแน่ใจว่า ลิลี่เอง
สามารถเอาชนะการฝันร้ายเหล่านั้นได้จากการช่วยเหลือของพระเจ้า ฉันบอกกับลิลี่ว่า “พระเจ้าทรงปลดปล่อย
ฉันให้เป็นอิสระจากการฝันร้ายด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ พระเจ้าจะทรงทำอย่างเดียวกับเธอเช่นกัน”

มีเด็กนักเรียนบางคน เมื่อโรงเรียนปิดภาคเรียน พวกเขาอยากอยู่ที่หอพักของโรงเรียนต่อมากกว่าที่จะ
เดินทางกลับบ้าน สิ่งนี้เกิดขึ้นเพราะสิ่งแวดล้อมของบ้านเป็นพิษ ฉันจำเรื่องของโรซี่ เด็กเกรดสองได้ว่า เมื่อ
โรงเรียนมีวันหยุดยาวปีที่แล้ว ลิลี่ได้กลับไปใช้ชีวิตกับคุณแม่ที่บ้านเพียงสามวัน แล้วเธอก็กลับมาที่โรงเรียน
ขณะที่โรงเรียนยังมีวันหยุดต่อเนื่องอีกหลายวัน เมื่อลิลี่กลับมา ฉันก็พาเธอไปส่งที่ห้องของเธอในหอพัก ลิลี่มอง
ไปรอบๆ แล้วพูดขึ้นว่า... “เป็นความรู้สึกที่ดีที่ได้กลับบ้าน

ลิลีพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไม่กลับบ้านแม่ในปัจจุบัน ฉันเองก็ไม่ทราบชัดว่ามีเหตุการณ์ใด หรือ ประสบการณ์แบบไหนที่ได้ทิ้งวาง หรือทำร้ายอารมณ์ความรู้สึกของลิลี แต่นั่นไม่ใช่งานของฉัน งานของฉันคือ การแสดงออกซึ่งความรัก และการเอาใจใส่อย่างจริงจัง และอย่างไม่มีเงื่อนไขแก่เด็ก ๆ ทุกคน และทำให้พวกเขา เข้าใจว่าผู้มีอำนาจในการเยียวยาพวกเขาก็คือองค์พระเจ้า

สัปดาห์นี้เอง ขณะที่กำลังศึกษา “เรื่องการเนรมิตสร้างโลก” ฉันเอ่ยถามลิลีว่า “เธอทราบเรื่องการสร้าง โลกของพระเจ้ามาก่อนที่จะมาเรียนในโรงเรียนแห่งนี้หรือไม่” ลิลีตอบว่า “ไม่ทราบมาก่อนค่ะ”

“แล้วเรื่องเกี่ยวกับพระคัมภีร์ เธอรู้จักหรือได้อ่านพระคัมภีร์ที่บ้านของคุณยายของเธอมาก่อนหรือเปล่า” ลิลีสั่นศีรษะ... “หนูได้เห็น และได้อ่านพระคัมภีร์เป็นครั้งแรก ก็ตอนที่หนูมาเข้าเรียนในโรงเรียนแห่งนี้เอง”

ฉันอธิบายให้ลิลีทราบว่า “ผู้คนจำนวนมากในโลก ถือว่าเรื่องการสร้างโลกที่พระคัมภีร์บันทึกไว้เป็น เหมือนนิทาน”

“แล้วเธอมีความคิดเห็นอย่างไรในการสร้างโลกของพระเจ้า” ฉันเอ่ยถามลิลี

ลิลีตอบว่า “หนูเชื่อในการทรงสร้างโลกของพระเจ้า และไม่มีข้อสงสัยใดๆ... พลังกล่าวต่อว่า “มิสเตอร์ ฮับบาร์ด ครูสอนคณิตศาสตร์ มักจะเริ่มต้นชั้นของเขาด้วยการกล่าวนมัสการสั้น ๆ... อย่างเช่นวันนี้เขากล่าวให้ เราคิดว่า “สิ่งต่างๆ จะบังเกิดขึ้นจากความว่างเปล่าได้อย่างไร นอกจากเกิดขึ้นจากฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สร้าง”

การสนทนากับลิลี และเด็กคนอื่นๆ เตือนให้ฉันนึกถึง 1 โครินธ์ 3:6 ซึ่งท่านเปาโลกล่าวว่า **“ข้าพเจ้าปลูก อปอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงให้เติบโต”**

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ได้ถวายทรัพย์ ในวันสะบาโตที่สิบสาม เมื่อสามปีที่แล้ว เราได้นำ เงินไปสร้างโรงกีฬาในร่มของโรงเรียนฮอลบรูคอินเดียนจนแล้วเสร็จเปิดใช้งานได้ และอีกส่วนหนึ่ง เราได้นำไป สร้าง “ศูนย์ประกาศเพื่อชีวิตที่ดีกว่า” เฟสแรก และเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ เราจะนำไป สร้าง “ศูนย์ประกาศเพื่อเชื่อชีวิตที่ดีกว่า” เฟส 2 เพื่อเปิด “สัมมนาเชิงรุกให้กับเยาวชน คนหนุ่มสาว ชาวอินเดียนแดง ผู้มีปัญหา โรคอ้วน เบาหวาน ความกดดัน หรือความเครียด และการฆ่าตัวตายในอัตราสูง ของชนชาว อินเดียนแดงเผ่านาวาโจ

สถานที่ตั้งหน่วยพันธกิจ

- ชื่อ “นาวาโจ” ได้รับมาจากคำว่า “เทวา” ในภาษาสเปน คำว่า “นาวาโจ” หมายถึงท้องทุ่ง ซึ่งอยู่ประชิดกับหุบ เขาเล็กที่มีลำธาร ขณะที่ชาวนาวาโจเองเรียกตัวเองว่า “ชาวดินเน”

เล่าโดย ไตอะนา ฟิช วัย 56 ปี...รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา

สามีของฉัน โลเรน และฉันต่างได้ทำงานที่พวกเราได้ฝันเอาไว้ เขาทำงานด้าน “การให้คำปรึกษา” และฉันทำงานด้าน “การส่งเสริมด้านสุขภาพแอดเวนตีส” เรามีบ้านพักไม่ห่างจากชายหาดแห่งหนึ่งในรัฐฟลอริดา ซึ่งเป็นสิ่งที่เรารักและเป็นสุขใจอย่างยิ่ง คือการได้พักผ่อนที่ชายหาด และการได้อาบน้ำทะเล

แต่อยู่ต่อมาดูเหมือนมีบางสิ่งที่เราขาดไป เราจึงเริ่มอธิษฐานต่อพระเจ้าในเรื่องนี้ ขอร้องทรงนำให้เราทั้งสองได้ทำงานอย่างเต็มเวลาในพันธกิจของพระองค์ร่วมกัน แต่ใจของเราไม่เปิดอกให้พระองค์นำไปที่แห่งใด นอกจากรัฐเทนเนสซี รัฐที่ลูกๆ และหลานๆ ของเราใช้ชีวิตอยู่

ด้วยความตั้งใจ ฉันได้เข้าร่วมประชุมพันธกิจสตรี ที่สำนักงานภาคอเมริกาเหนือจัดขึ้น มันเป็นเวลาที่ดีฉันและสามีอธิษฐาน และเฝ้าดูทิศถวายตนเองแด่พระเจ้า ในโอกาสหนึ่งฉันได้เดินเข้าไปในบูธแสดงผลงาน และขายสินค้าของโรงเรียนฮอลบรูคเซเวนต์เดย์แอดเวนตีสอินเดียน ฉันสังเกตเห็นเด็กนักเรียนสามคนกำลังสาธิตการปั้นเครื่องปั้นดินเผาชิ้นที่น่าทึ่ง ฉันเดินชมสินค้า และได้ซื้อเครื่องปั้นดินเผาที่มีขนม้าเป็นส่วนประกอบมาสวมชิ้น

ขณะที่นักเรียนวัยรุ่นคนหนึ่งกำลังห่อเครื่องปั้นดินเผาที่ฉันซื้อลงกล่องกระดาษแข็ง สุภาพสตรีผู้ดูแลบูธการแสดงซึ่งน่าจะเป็นครูคนหนึ่งเฝ้าถามฉันว่า “ขอโทษค่ะ...คุณกำลังทำงานรับใช้พระเจ้าในพันธกิจด้านไหน” ฉันตอบว่าฉันทำงานด้านการส่งเสริมสุขภาพ เมื่อผู้หญิงคนนั้นได้ฟัง เธอรู้สึกตื่นเต้นในน้ำเสียงและบอกว่าเธอทำงานด้านการส่งเสริมสุขภาพเช่นกัน แต่กำลังจะเกษียณอายุในกลางปีหน้า...

ครูสตรีคนนั้นบอกฉันต่อว่า “โรงเรียนฮอลบรูคเซเวนต์เดย์แอดเวนตีส ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐแอริโซนา ต้องการบุคลากรอย่างฉันให้มาทำงานแทนฉันที่กำลังจะเกษียณอายุ” ฉันคิดในใจว่า “คงไม่มีโอกาสที่ฉัน และสามีจะตัดสินใจไปทำงานในรัฐแอริโซนาหรอกนะ”

ฉันเฝ้าเรื่องนี้กับสามีในโอกาสต่อมา และกล่าวสรุปว่า “เราทั้งสองเป็นคนรักชายหาด และน้ำทะเล เราคงจะไม่ไปทำงานในสภาพแวดล้อมที่เป็นทะเลทรายหรอกนะ” ซึ่งโลเรนไม่แสดงความคิดเห็นอะไรในคำกล่าวแสดงความเห็นของฉัน

หกเดือนผ่านไป โลเรนและฉันอธิษฐานกันต่อไปขอพระเจ้าทรงนำให้เราได้ไปรับใช้ด้วยกันในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง ซึ่งจะเติมเต็มความอึดใจให้กับเรา ต่อมาไม่กี่วัน เพื่อนคนหนึ่งของเราเฝ้าถึงตำแหน่งอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยแอดเวนตีสเทนเนสซีที่กำลังว่าง...เรื่องนี้ทำให้เราเริ่มฝันว่า ถ้าเราย้ายไปทำงานที่นั่น เราก็จะได้เจอหน้าลูก และหลานๆ ของเราบ่อยๆ

ปีนั้นเป็นปี 2015 เป็นปีที่มีการจัดการประชุมใหญ่ของคริสตจักรเซเวนต์เดย์แอดเวนตีส ครอบคลุมห้าปี ที่เรียกว่าเจเนเนอรัลคอนเฟอเรนซ์ จัดขึ้นที่แซนแอนโตนิโอ รัฐเท็กซัส การประชุมใหญ่นี้มีตัวแทนจากทั่วโลกมารวม และโลเรนได้ตัดสินใจในนาทีสุดท้ายเข้าร่วมประชุมดังกล่าว... ระหว่างหลายวันของการประชุมวันหนึ่ง โลเรนได้เดินเข้าชมการแสดงผลงานตามบูธของสำนักงานภาคต่างๆ และโลเรนได้เดินมาถึงบูธของโรงเรียนฮอลบรูค (ซึ่งก็เหมือนกับที่ภรรยาของเขาได้เข้าชมบูธของโรงเรียนเมื่อปีก่อน) โลเรนได้เห็นเครื่องปั้นดินเผาที่มีขนม้าเป็นเครื่องประดับคล้ายกับของภรรยาที่ซื้อเมื่อปีที่แล้ว สุภาพสตรีที่รับผิดชอบในบูธได้ตรงเข้ามา

ทักทายโลเรน และเมื่อเธอได้เห็นป้ายประดับมีตัวหนังสือ “แอล.ซี.เอส.ดับบลิว” ซึ่งเป็นอักษรย่อใบอนุญาตประเภทหนึ่ง สุภาพสตรีคนนั้นเอ่ยถามว่า “ไม่ทราบว่าอักษรย่อนี้เป็นใบอนุญาตเปิดคลินิกเพื่อให้คำปรึกษา... ใช่มั้ยคะ” ซึ่งโลเรนผงกศีรษะเป็นการยอมรับ สุภาพสตรีคนนั้นเอ่ยขึ้นตรงๆ ด้วยน้ำเสียงตื่นเต็นว่า “โรงเรียนฮอลบรูคของเราต้องการบุคลากรที่จะให้คำปรึกษาเช่นคุณจริงๆ”

โลเรน เปิดยิ้มอย่างเขินๆ มองหาทางหลบเลี่ยงจากการเผชิญหน้า แต่สุภาพสตรีคนนั้นเอ่ยถามเขาเกี่ยวกับงานที่ภรรยาของเขากำลังทำอยู่ เขาตอบไปตามตรงว่า เขาทำงานแผนกพัฒนาสุขภาพในโรงพยาบาลแอดเวนตีสฟลอริดา

“เราต้องการบุคลากรที่มีคุณสมบัติเช่นนั้นด้วย” เธอเอ่ยออกมาอย่างจริงจัง พลังหันไปโบกมือให้กับสามีของเธอ ซึ่งเป็นอาจารย์ใหญ่โรงเรียนฮอลบรูคแอดเวนตีสที่กำลังเดินเข้ามาในบูธ และมองหาภรรยา โลเรนเห็นโอกาสเช่นนั้นเลยรีบเอ่ยลาผู้หญิงคนนั้น และเดินจากมา

ในคืนนั้นเมื่อโลเรนพบกับภรรยา เขาเล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้น...หลังจากการฟังสามีอย่างเงิบๆ ฝ่ายภรรยาอุทานออกมาเบาๆ ว่า “โรงเรียนฮอลบรูคที่ว่าตั้งอยู่ในรัฐพื้นที่ส่วนหนึ่งเป็นทะเลทรายนะ อากาศก็น่าจะร้อนกว่าที่เรากำลังอาศัยอยู่ในเวลานี้เป็นไหนๆ”

สองสามสัปดาห์ต่อมา โลเรนได้รับจดหมายจากทางมหาวิทยาลัยเซาเทิร์นแอดเวนตีสว่า ทางมหาวิทยาลัยยังไม่รับเขาในเวลานี้ สองสามีภรรยาตัดสินใจลาพักร้อน และขับรถไปพักผ่อนตามสถานที่ต่างๆ โดยในช่วงสุดท้ายของการลาพักร้อน ทั้งสองตั้งใจจะไปเยี่ยมโรงเรียนฮอลบรูค ขณะที่ขับรถตรงเข้าไปยังพื้นที่ของโรงเรียน ฉันรู้สึกหัววิตกอย่างยิ่ง ฉันรู้สึกเหมือนว่าพระเจ้ากำลังทดสอบพวกเรา เพื่อดูว่าฉัน และสามีจะเต็มใจไปทำงานในสถานที่ใด ที่พระองค์ทรงนำหรือไม่

โลเรน และฉันใช้เวลาเก้าชั่วโมงพูดคุยกับคณะกรรมการของโรงเรียนเกี่ยวกับพันธกิจสำหรับชนพื้นเมืองดั้งเดิมของชาวอเมริกัน ซึ่งคณะกรรมการได้ฟันทีจะทำให้มีผู้ให้คำปรึกษาคริสเตียนพร้อมตลอดเวลาเมื่อต้องการ ที่จะให้คำปรึกษาเด็กๆ และเยาวชนจำนวนมากที่มีปัญหาเรื่องความบอบช้ำทางจิตใจ หรือในประเด็นของโรคจิต-เวชอื่นๆ...คืนนั้นฉันต้องต่อสู้ดิ้นรน จนแทบไม่ได้นอนหลับเลย

ก่อนที่ฉันจะล้มตายเป็นตอนเช้า ความคิดในเรื่องโรงเรียนฮอลบรูควิ่งพล่านในจิตใจของฉันว่าจะเป็นการวิเศษเพียงไรที่เราจะย้ายมาทำงานที่นี่ ฉันกระโดดลุกขึ้นจากเตียงนอน ฉันมองเห็นหนังสือที่คุ้นเคยเล่มหนึ่งบนชั้นหนังสือในห้องรับแขกของโรงเรียน ฉันเปิดข้างกระเป่าเดินทาง จริ่งสิฉันได้รับแจกหนังสือเล่มเดียวกันเมื่อการประชุมคราวก่อน และโลเรนก็ได้รับแจกหนังสือชื่อเดียวกันเมื่อเข้าการประชุมครั้งที่ผ่านๆ...หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า “ติดตามไปทุกเวลา ทุกสถานที่ ไม่ว่าจะจะต้องเสียสละสักเพียงใด” เขียนโดย ดอน แม็กซัลฟเฟอดี...ในทันใดนั้นฉันตระหนักว่าพระเจ้าทรงเรียกฉันให้มาทำงานที่นี่ ฉันไม่ทราบว่าจะกลับไปกี่ชั่วโมง แต่เป็นเวลาหลังเที่ยงคืนแน่นอน ฉันรู้สึกมีความสุข พระเจ้าทรงพอใจให้ฉันคิดว่า เป็นการมหัศจรรย์เพียงใดที่ฉันจะมาทำงานรับใช้พระเจ้าในโรงเรียนฮอลบรูคแอดเวนตีส ฉันหลับตาอธิษฐานทันที “พระบิดาเจ้า...ขอทรงพอใจให้โลเรนยินดีรับการท้าทายเหมือนข้าพระองค์ด้วยเถิด...ในนามพระเยซูเจ้า...อาเมน” จากนั้นฉันรอให้สามีตื่นอย่างใจจดใจจ่อ...อยากทราบว่าเขาจะคิดเหมือนฉันไหม

เมื่อสามีตื่น เขาไม่เอ่ยถึงเรื่องว่าจะรับการเชื้อเชิญของโรงเรียนหรือไม่ แต่ขณะที่เราขับรถยนต์เข้าประตูรั้วบ้านที่รัฐฟลอริดาในอีกหลายวันต่อมา ก่อนเปิดประตูรถ โลเรนได้ประกาศออกมาว่า “ผมรู้สึกว่า พระเจ้าต้องการให้เราย้ายไปทำงานที่โรงเรียนฮอลบรูค” และในเย็นวันนั้นเราได้รวบรวมสำเนาเอกสารด้านการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน จัดการส่งไปให้กับทางโรงเรียน และเริ่มเก็บของ... ในสองสัปดาห์ต่อมา เราได้รับ

การตอบรับจากโรงเรียน และในสัปดาห์ที่สาม เราได้เดินทางไปรับงานที่โรงเรียนอย่างไม่รอช้า...เราทั้งสองมีความยินดีมาก ที่ได้ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ได้ถวายทรัพย์ ในวันสะบาโตที่สิบสาม เมื่อสามปีที่แล้ว เราได้นำเงินไปสร้างโรงกีฬาในร่มของโรงเรียนฮอลบรูคอินเดียนจนแล้วเสร็จเปิดใช้งานได้ และอีกส่วนหนึ่ง เราได้นำไปสร้าง “ศูนย์ประกาศเพื่อชีวิตที่ดีกว่า” เฟสแรก และเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ เราจะนำไปสร้าง “ศูนย์ประกาศเพื่อชีวิตที่ดีกว่า” เฟส 2 เพื่อเปิด “สัมมนาเชิงรุกให้กับเยาวชน คนหนุ่มสาว ชาวอินเดียแดง ผู้มีปัญหา โรคอ้วน เบาหวาน ความกดดัน หรือความเครียด และการฆ่าตัวตายในอัตราสูง ของชนชาวอินเดียแดงเผ่านาวาโจ

เล่าโดย ไรเจน วัย 15 ปี...เกาะมาร์แชล-ในเขตการดูแลของสำนักงานมิชชันนารี ไมโครนีเชีย สหรัฐอเมริกา

กล่าวได้ว่า ไรเจน วัย 15 ปี เป็นมิชชันนารีเด็กในเกาะมาร์แชล ซึ่งอยู่เขตการดูแลของสำนักงานมิชชันนารี ไมโครนีเชีย ไรเจนได้พัฒนามิตรภาพพิเศษกับ คุณปู่บ๊อบ ซึ่งเมื่อเป็นหนุ่มได้เดินทางไปเป็นมิชชันนารีด้วยการเป็นครูสอนหนังสือในหลายประเทศ และในวัยเกษียณ ปู่บ๊อบได้พำนักอยู่ที่รัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา คุณปู่บ๊อบและไรเจนได้พัฒนามิตรภาพพิเศษขึ้นอย่างแน่นแฟ้น แม้ทั้งสองจะอาศัยอยู่ในพื้นที่ห่างไกลกัน

มิตรภาพเริ่มขึ้นเมื่อปู่บ๊อบ ผู้ได้เกษียณอายุจากการเป็นครูมิชชันนารีในต่างประเทศแล้วหลายปี ได้อ่านเกี่ยวกับครอบครัวของไรเจน จากข่าวพันธกิจสำหรับเด็ก และได้ทราบว่าคุณพ่อของไรเจนเป็นครูใหญ่ โรงเรียนแอ๊ดเวนตีส์ ส่วนคุณแม่เป็นครูในโรงเรียนเดียวกัน ซึ่งตั้งอยู่ที่เกาะขนาดเล็กชื่อเกาะ “อีเบย์” อันเป็นเกาะแห่งหนึ่งของหมู่เกาะมาร์แชล

ปู่บ๊อบต้องการทำบางสิ่งเป็นพิเศษเพื่อให้การสนับสนุนครอบครัวของไรเจน เขาได้ส่งเงินถวายวันสะบาโตไปที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ ที่ครอบครัวไรเจนไปนมัสการ และส่งเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามมากเป็นพิเศษไปถวายที่โบสถ์แห่งนั้นด้วย กระนั้นปู่บ๊อบต้องการทำบางอย่างมากขึ้น ปู่บ๊อบจึงส่งกล่องของเล่น อาหารแห้ง และเครื่องใช้ของเด็กนักเรียนไปให้ครอบครัวของไรเจน และครอบครัวอื่นๆ ที่จัดสนในเกาะอีเบย์ที่ไรเจนอาศัยอยู่ด้วย

ตอนที่มิตรภาพระหว่างปู่บ๊อบ และไรเจนเริ่มขึ้น ตอนนั้นไรเจนอายุ 13 ปี เมื่อไรเจน และครอบครัวได้รับของกล่องแรก ก่อนที่จะเปิดกล่อง พวกเขาสามารถร่วมกันอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้า เมื่อเปิดกล่องครอบครัวจะเก็บสิ่งของไว้ใช้ส่วนหนึ่ง และส่วนใหญ่จะแจกจ่ายให้กับเด็กยากจนในหมู่บ้าน หรือในโรงเรียนที่ไรเจนเรียนอยู่ พ่อของไรเจนจะบอกให้ลูกชายเขียนจดหมายไปขอบคุณคุณปู่บ๊อบด้วยลายมือทุกครั้งที่ได้รับกล่อง นี่คือมิตรภาพระหว่างปู่บ๊อบ และไรเจนที่ได้พัฒนาขึ้น

ในเวลาสามปี ไรเจนได้รับกล่องหลายกล่อง และทุกครั้งไรเจนจะเขียนไปขอบคุณปู่บ๊อบและรายงานด้วยว่า ได้แจกสิ่งของที่ปู่ส่งให้แก่ใครบ้าง ไรเจนเขียนเล่าประสบการณ์ของการทดลองที่เขาพบ รวมทั้งการตายของเพื่อนสนิท และการตายของแซมบีบาสเกตบอลของหมู่เกาะมาร์แชล ที่เสียชีวิตจากเฮลิคอปเตอร์ตกในสัปดาห์เดียวกัน

ไม่นานต่อมาปู่บ๊อบได้เขียนตอบไรเจน เนื้อหาของจดหมายให้การหนุนใจ และให้ไรเจนสำแดงความรัก และประกาศพระกิตติคุณให้คนอื่น ๆ ได้รับทราบถึงความรอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์...นี่เป็นจดหมายส่วนตัวฉบับเดียวที่ไรเจนได้รับ

หลังจากไรเจนได้รับจดหมาย มีข่าวส่งมาบอกครอบครัวของไรเจนว่า ปู่บ๊อบป่วย และเข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาล เมื่อหายป่วยออกจากโรงพยาบาลแล้ว แต่ละเดือนปู่บ๊อบได้เตรียมสิ่งของและใส่ลงในกล่อง แปะเดือน รวมแปดกล่องส่งให้ไรเจน ส่วนกล่องสุดท้าย คือกล่องที่เก่า ลูกชายของปู่บ๊อบส่งให้ไรเจน หลังจากที่ปู่บ๊อบได้พักผ่อนอย่างสงบในพระผู้เป็นเจ้าแล้ว

การตายของปู่บ๊อบทำให้ไรเจนรู้สึกโศกเศร้ามาก ไรเจนได้เขียนจดหมายขอบคุณไปให้ลูกชายของปู่บ๊อบ จดหมายดังกล่าวมีข้อความว่า...

ขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้ง... ในวันที่เราได้รับข่าวการตายของปู่บ๊อบ ครอบครัวของเรารู้สึกช็อค แม้จะตระหนักว่าคุณปู่จะอยู่กับเราได้ไม่นาน ในเดือนกุมภาพันธ์นี้ ผมได้เขียนจดหมายถึงคุณปู่เกี่ยวกับการตายของเพื่อน ทำให้ตระหนักว่าความตายสามารถมาเยือนมนุษย์ได้อย่างง่ายดาย อย่างที่เกิดขึ้นกับเพื่อนคนนั้น และนักกีฬาขวัญใจของประชาชนชื่อ "โกลิ บายัน" ที่ตายในอุบัติเหตุ คุณปู่เขียนจดหมายหวนใจเราว่า..เป็นเรื่องเศร้าที่เราได้เห็นคนใกล้ชิดตาย แต่อย่าให้เรากลัวความตาย เพราะว่าพระเยซูมีชัยชนะต่อความตายแล้ว ขอให้เราดำเนินชีวิต เหมือนที่กำลังจะตายในวันพรุ่งนี้ ขณะเดียวกันคาดหวังว่าเราจะมีชีวิตยืนยาวถึง 100 ปี คุณปู่เขียนหวนใจให้ผมสู้ชีวิตต่อไป และทำให้ชีวิตแต่ละวันมีคุณค่า หาโอกาสเป็นพยานกับผู้คนเกี่ยวกับพระเจ้า และนำพวกเขามาหาพระองค์ ผมขอบคุณปู่บ๊อบสำหรับการหวนใจตลอดมา ตอนนั้นผมมีความโศกเศร้าลดลง อันเป็นผลมาจากการได้รับจดหมายปลอบประโลมจากคุณปู่ แม้ผมจะไม่มีโอกาสได้เห็นหน้า ได้พบตัวตนของคุณปู่ แต่ผมได้รับการปลอบหุ้ผ่านถ้อยคำ และสิ่งของต่าง ๆ ที่คุณปู่ส่งมาให้ คุณปู่สอนผมด้วยว่า ให้เป็นคนมีความรัก ความกรุณาต่อคนอื่น ผมมีความเชื่อมั่นว่า ผมจะได้พบคุณปู่ในแผ่นดินสวรรค์ในวันหนึ่ง ผมไม่ทราบว่าคุณผู้เป็นลูกของคุณปู่จะเสียใจมากเพียงใดที่คุณพ่อของคุณได้จากไป แต่ผมทราบว่าไม่ว่าจะตกอยู่ในสถานการณ์ใด เราสามารถพบการปลอบหุ้ใจจากพระวาทะของพระเจ้าได้เสมอ"

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ได้ถวายทรัพย์ในวันสะบาโตที่สิบสาม เพื่อสนับสนุนพันธกิจของพระเจ้าในหมู่เกาะมาร์แชล และสถานที่อื่น ๆ ทั่วโลก ขอขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่พิจารณาทำบางสิ่งเพิ่มขึ้น เพื่อพันธกิจของพระบิดาเจ้าในช่วงวาระสุดท้ายนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่านรวมทั้งครอบครัวด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- ตอนนี้ ไรเจน กำลังเรียนเกรด 12 ในโรงเรียนแอ็ดเวนตีสเดเลบ ซึ่งดำเนินการโดยสำนักงานมิชชัน กวม-ไมโครนีเชีย บนเกาะมาจуро ซึ่งเป็นเมืองหลวงของหมู่เกาะมาร์แชล โรงเรียนแห่งนี้ตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1978 ดำเนินการโดยนักศึกษามิชชันนารีเป็นหลัก

เล่าโดย ชัคไฮล์ ชีบันดา คาเมร่า วัย 21 ปี...เมืองนูนาวูต ประเทศแคนาดา

แนะนำให้มีสองคนเป็นผู้นำเสนอข่าวต่างแดน ในลักษณะการสัมภาษณ์ในช่วงเวลาสำหรับการเล่าข่าวพันธกิจ

ผู้บรรยาย: นูนาวูต เป็นเมืองที่ใหม่ที่สุด ขนาดใหญ่ที่สุด และตั้งอยู่เขตแดนเหนือสุดของประเทศแคนาดา เมืองนูนาวูต ถูกตั้งขึ้นในปี 1999 บนพื้นที่กว้างใหญ่ เป็นเขตแดนที่อากาศหนาวจัด มีประชากรอาศัยอยู่เบาบาง พื้นที่เต็มไปด้วยภูเขาลักษณะขรุขระ หมู่บ้านมีขนาดเล็ก และอยู่ห่างไกลกัน บางหมู่บ้านเข้าถึงได้ยาก โดยจะเข้าถึงได้เพียงทางเรือ หรือทางเครื่องบินเล็กเท่านั้น อย่างไรก็ตามมีกลุ่มขนาดเล็กของแอ็ดเวนตีสอาศัยอยู่รวมกัน วันนี้เราจะพบกับชาวแอ็ดเวนตีสเหล่านั้น

(หันหน้าไปสัมภาษณ์) คุณจะทำแนะนำตัวเองได้ไหมครับ (คะ)

ชัคไฮล์: ฉันชื่อ "ชัคไฮล์" ฉันเป็นภรรยา และเป็นแม่มีบุตรสองคน ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง ฉันทำงานเป็นพยาบาลประจำเมืองนูนาวูต เมืองแห่งนี้มีประชากรเพียง 8,000 คน เมื่อก่อนเราอาศัยอยู่ที่ชุมชนขนาดเล็กชื่อ พอนด์อินเล็ท มีประชากรเพียง 1,800 คน และอยู่ห่างเมืองนูนาวูตไปทางทิศเหนือ

ผู้บรรยาย: อาณาเขตของนูนาวูต เราต้องพบกับการทำหายระดับสูงของคนไร้บ้าน และความรุนแรงของผู้คนในพื้นที่... (ทำหน้าที่สัมภาษณ์..ด้วย) เหล่าชาวแอ็ดเวนตีสสามารถทำอะไรได้บ้าง

ชัคไฮล์: เมื่อเราไปถึงเมืองพอนด์ อินเลท มีครอบครัวแอ็ดเวนตีสครอบครัวหนึ่งจากจาไมกาอาศัยอยู่ที่นั่นก่อน ต่อมาพวกเขาได้ย้ายออกไป จึงเหลือแอ็ดเวนตีสครอบครัวเดียว คือ ครอบครัวของเรา เราอาศัยอยู่ตรงกลางของชุมชน สามีของฉันทำงานกับเทศบาลซึ่งเป็นองค์กรของรัฐ และฉันเป็นพยาบาลคนเดียวในเมืองนั้น อย่างไรก็ตาม...ถ้าเราไม่จัดให้มีกิจกรรมในชุมชน ก็คงไม่มีอะไรเกิดขึ้น แม้ว่าในชุมชนผู้คนจะให้การยอมรับนับถือเราเนื่องมาจากหน้าที่การงาน แต่ถ้าเราจะเป็นพยานเรื่องความเชื่อโดยตรง ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย บางคนอาจยอมรับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เราพูดความจริง แต่เราก็ไม่ยากถือประโยชน์จากการที่พวกเขาไว้วางใจเรา พูดตรงๆ คือเราไม่ต้องการใช้ตำแหน่งหน้าที่ หรือการดลใจให้พวกเขาเชื่อ เราจึงต้องระมัดระวังมาก แต่เราได้ทำบางอย่าง เราได้เริ่มสร้างสโมสรสำหรับทีมฟุตบอลหญิงวัย 9 - 12 ปีขึ้น เพราะที่พอนด์ อินเลท ไม่มีสโมสรฟุตบอลสำหรับเด็กหญิง สโมสรที่ว่าเป็นที่ยอมรับของเด็กๆ และพ่อแม่ เหล่าผู้ใหญ่สังเกตเห็นว่าพวกเขาเด็กผู้หญิงไม่ออกเที่ยวอย่างไร จุดหมายบนท้องถนน แต่พวกเขามีเป้าหมาย พวกเขาไปที่สโมสรเพื่อการเรียนรู้และการฝึกซ้อม มาทานอาหารว่าง และมาร่วมสังสรรค์ เราสอนให้พวกเขา รู้จักการรณรงค์หาทุนสำหรับสโมสร จึงไม่มีเพียงฉันเท่านั้นที่บอกแค้กเพื่อขายแล้วนำเงินมาเข้ากองทุน แต่ฉันเป็นผู้ให้คำแนะนำ ให้การสอน และการดูแล เราสอนให้พวกเขา รู้จักรับผิดชอบในฐานะเป็นเจ้าของสโมสรร่วมกัน ทั้งนี้เพื่อให้สโมสรดำเนินการต่อไปได้โดยที่ไม่มีเรา

อีกสิ่งหนึ่งที่เราได้สร้างความประทับใจขึ้นกับชุมชนโดยการที่เราทำตัวเป็นเพื่อนกับเด็ก ๆ พวกเพื่อน ๆ ของพวกเขาขอมาเยี่ยมบ้านของเราในเย็นวันศุกร์ และเย็นวันเสาร์ ซึ่งเรามีการนมัสการในช่วงเวลาดังกล่าว เราจึงยินดีที่สมาชิกของทีมฟุตบอล และพวกเพื่อน ๆ ของพวกเขามาร่วมนมัสการกับเรา

ผู้บรรยาย: เมื่อเปรียบเทียบ “อีคัลลูลิท” กับ “พอนด์ อินเลท” มีความแตกต่าง หรือเหมือนกันอย่างไร

ซัคไฮล์: ที่ “อีคัลลูลิท” มีครอบครัวแอ็ดเวนตีสหลายครอบครัวอาศัยอยู่ใกล้กัน ทำให้มีการสังสรรค์ อันจะช่วยทำให้เราเติบโตด้านจิตวิญญาณ ฉันสามารถขอให้สมาชิกโบสถ์บางคนอธิษฐานเผื่อเรา หรือในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ฉันรู้สึกว่ามันอยู่บนพื้นที่ และบรรยากาศที่ปลอดภัย ฉันสอนชั้นเรียนประถมปลายในช่วงโรงเรียนสะบาโตด้วย โดยการออกแบบให้เด็ก ๆ มีส่วนในการอภิปราย และช่วยเหลือผู้สูงอายุในเรื่องต่าง ๆ ให้การเอาใจใส่ ให้การรับใช้ อันเป็นการแสดงความกรุณาปรานี

ผู้บรรยาย: อะไรคือความฝันสำหรับการมีอาคารโบสถ์แอ็ดเวนตีสที่อีคัลลูลิท

ซัคไฮล์: เราต้องการมีอาคารโบสถ์ของเราเอง การเริ่มต้นการเป็นพยานของเราจะไม่มีความพร้อม ถ้าเราไม่มีสถานที่นมัสการที่เปรียบเหมือนพระนิเวศของพระเจ้า เมื่อฉันเดินทางมาเยี่ยมที่อีคัลลูลิทก่อนย้ายมาอยู่เมื่อหลายปีก่อน เราได้อุทิศถวายสถานที่สำหรับการนมัสการในวันสะบาโต เราได้เสิร์ฟชุปร้อน ๆ ให้กับคนที่ไร่บ้านระหว่างสัปดาห์ แม้เราจะไม่มีชุปร้อน ๆ ในวันสะบาโต แต่เหล่าคนที่ไร่บ้านทราบดีว่า พวกเขาสามารถมานมัสการในวันสะบาโต และได้รับประทานอาหารกลางวันในการสังสรรค์ร่วมกับสมาชิกโบสถ์ จะว่าไป ห้องที่เราเช่าขนาดเล็กไปสำหรับการรับประทานแบบสังสรรค์ ทุกวันนี้โรงเรียนสะบาโตของฉันพบกันในห้องรับแขกในบ้านของฉันเอง ส่วนชั้นเรียนสำหรับเด็กประถมจัดที่ห้องรับแขกของสมาชิกคนหนึ่ง และชั้นของเด็กอีกชั้นพบกันในบ้านของสมาชิกอีกคน ส่วนชั้นของผู้ใหญ่พบกันในห้องที่เช่าไว้ จะเป็นการอัศจรรย์เพียงใด หากเราจะนมัสการและมีชั้นต่าง ๆ ของโรงเรียนวันสะบาโตอยู่ในอาคารหลังเดียวกัน

ผู้บรรยาย: ขอขอบคุณครับ (คะ) ที่แบ่งปันประสบการณ์การดำเนินพันธกิจการประกาศพระกิตติคุณในชุมชนห่างไกลของประเทศแคนาดา ในเขตพื้นที่ของเมืองนูนาวุต ทำให้เรามองเห็นภาพที่พันธกิจของพระเจ้ากำลังลงรากฐานเพื่อการเติบโตขึ้น... ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปเป็นกองทุนสำหรับสร้างอาคารโบสถ์หลังใหม่ ..ซึ่งจะมีโถงสำหรับผู้บริการชุมชนเมืองนูนาวูดด้วย ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลก ที่วางแผนจะถวายทรัพย์ในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ เพื่อส่งเสริมพันธกิจของพระเจ้าในประเทศแคนาดา...ขอพระบิดาเจ้าทรงอวยพรทุกท่าน และรวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

เล่าโดย ลำไพ ชิฮาวด์ วัย 64 ปี...ศูนย์อพยพแพท ประเทศสหรัฐอเมริกา

หลายปีก่อน สองสามี-ภรรยา และลูกหกคน หนีภัยจากรัฐบาลคอมมิวนิสต์ประเทศลาวข้ามแม่น้ำโขงมา เข้าพักในศูนย์ผู้อพยพ ประเทศไทย ที่ศูนย์อพยพ ครอบครัวย้ายได้เรียนภาษาอังกฤษจากมิชชันนารี แต่สิ่งสำคัญที่สุด ทั้งครอบครัวได้รับเชื่อในพระเยซูคริสต์ และได้รับบัพติศมา.. ต่อมาพวกเขาได้เดินทางมายังประเทศอเมริกา และถูกส่งตัวเข้าศูนย์อพยพของสำนักงานภาคแอตแลนติกอเมริกาเหนือ รัฐแคลิฟอร์เนีย เพื่อการปรับตัว ปรับทัศนคติเป็นเวลาหลายเดือน ขณะอยู่ที่ศูนย์อพยพ ลำไพและเสวย ได้เรียนการขับรถ และได้ซื้อรถยนต์ และรถบรรทุกมือสองอย่างละคันจากเงินสะสมดั้งเดิม ต่อมาพวกเขาได้ทราบว่าบริษัทแห่งหนึ่งที่ แกรนด์ ไอส์แลนด์ รัฐเนแบรสกา มีตำแหน่งงานในโรงงาน และรับคนงาน ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษไม่คล่องก็ทำงานได้ สามีขับรถบรรทุกสัมภาระของครอบครัวไปกับลูกสองคน ส่วนภรรยาขับรถยนต์มีลูกสี่คนนั่งอยู่ด้วย ขับตามสามีไปติดๆ

แต่เมื่อสามี-ภรรยาเดินทางมาถึง แกรนด์ ไอส์แลนด์ ทางโรงงานบอกว่าพวกเขาเดินทางมาช้าเกินไป โรงงานรับคนอื่นเข้าทำงานแล้ว ลำไพและเสวย รีบโทรหาเพื่อนๆ และได้ข้อมูลใหม่ว่า... มีงานที่พวกเขาจะทำได้ ที่เมืองฮอลแลนด์ รัฐมิชิแกน สองสามีภรรยาจะต้องเดินทางต่อไปอีก 1,200 ก.ม. เพื่อไปยังรัฐมิชิแกน

นายเสวยขับรถบรรทุกเล็ก บรรทุกสัมภาระของครอบครัว และลูกสองคนนั่งข้างคนขับ ส่วนนางลำไพขับรถยนต์มีลูกสี่คนนั่งไปด้วยกัน โดยภรรยาขับรถตามหลังรถบรรทุกของสามี แต่เมื่อมาถึงเมืองชิคาโก รถของภรรยาได้พลัดหลงกับรถของสามี ตอนนี้ลำไพรู้สึกมีหวัง เธอจะพบกับรถบรรทุกของสามีได้อย่างไร..ลำไพมีดีแปดด้าน ทั้งเธอและสามีไม่มีมือถือที่จะโทรติดต่อกันได้ พอรถถึงป้มน้ำมันแห่งหนึ่ง ลำไพเลี้ยวรถของเธอเข้าป้มน้ำมัน และจอดรถเพื่ออธิษฐานขอพระบิดาเจ้าเบื้องบนทรงช่วยนำให้พบสามี.....

เมื่อลำไพผู้เป็นแม่อธิษฐานเสร็จ เธอและลูกๆ ลืมตาขึ้น และได้เห็นชายคนหนึ่งแต่งตัวเหมือนชาวนาเดินตรงมายังพวกเขา พลังเอ่ยถามในภาษาลาวว่า...

“ให้ผมทายเป็นไหมละ...พวกคุณกำลังมองหา ‘นายเสวย’ สามีของคุณ...ซึ่งเป็นพ่อของพวกเด็กๆ ไซ้ไหม”

“ใช่แล้ว” ลำไพ รีบตอบคำถามชายแปลกหน้า..นึกสงสัยไม่หาย ว่าชายแปลกหน้าทำทางใจดีรู้ได้อย่างไรว่าเธอและลูกๆ กำลังประสบกับความลำบาก และรู้จักชื่อของสามีเธอได้อย่างไร ก่อนที่ลำไพจะเอ่ยถามข้อสงสัย ชายแปลกหน้าสั่งลำไพว่า ขับรถตามรถของผมมานะ ผมจะพาพวกคุณไปพบนายเสวย...ว่าพลังเขาเดินไปขับรถคันสี่แถว และค่อยๆ เคลื่อนรถยนต์ของเขาออกไปยังท้องถนน โดยมีรถยนต์ของลำไพ ที่มีลูกๆ สี่คนนั่งอยู่ขับตามไปติดๆ

ลำไพรู้สึกแปลกใจนิดๆ เหตุใดเธอจึงต้องเชื่อคำสั่งของชายแปลกหน้าคนนั้น และขับรถตามรถของเขาไป ซึ่งชายแปลกหน้าขับรถไปค่อนข้างช้า ออกจากป้มน้ำมัน ขับไปตามถนนใหญ่ตรงเข้าเมืองชิคาโก พอถึงสี่แยก ชายแปลกหน้าเลี้ยวซ้าย.. อีกไม่ถึง 200 เมตร เขาเลี้ยวรถเข้าป้มน้ำมันแห่งหนึ่ง ลำไพเลี้ยวรถยนต์ของเธอตามเข้าป้มน้ำมันด้วย พลันสายตาของลำไพมองเห็นรถบรรทุกเล็กของสามีจอดอยู่ นายเสวยกำลังยืนอยู่ข้างรถด้านคนขับ... ลำไพดีใจมากร้องอุทานว่า “ขอบคุณพระเจ้า” พอลำไพตั้งใจได้ หุตรมมองไปข้างหน้าตั้งใจจะโบกมือขอบคุณชายผู้มีใจกรุณา ปรากฏว่ามองไม่เห็นรถยนต์ของชายแปลกหน้าเลย ทั้งคนทั้งรถคันสี่แถวหายไปอย่างไร้ร่องรอย.....

ลำไฟเลี้ยวรถยนต์เข้าไปจอดรถใกล้กับรถของสามี ทั้งสองตั้งใจสวมกอดกัน พวกลูกๆ ทั้งหกคนตั้งใจกันใหญ่ที่พบผู้เป็นพ่อและน้องสองคนที่เดินทางมากับรถบรรทุก...ลำไฟได้เล่าให้สามีฟังว่า เธอเดินทางมาพบเขาได้อย่างไร...สามีพูดขึ้นว่า ผมก็อธิษฐานอยู่ในรถ พออธิษฐานเสร็จก็ออกมายืนอยู่ข้างรถนี้แหละ เหลือเชื่อจริงๆ พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเรารวดเร็วอะไรเช่นนั้น...สามีพูดจบ ขณะที่ภรรยาเฝ้าดูหน้าสามี รอดูว่าเขาจะพูดอะไรต่อ...สามีได้กล่าวขึ้นซ้ำๆ อย่างชัดเจนชัดคำๆ ว่า “ผมว่าชายชานาที่ขับรถของเขานำคุณมาพบผมที่นี่ เป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้าแน่นอน ชานาที่ไหนจะตรงเข้าไปถามคุณว่า “อยากเจอนายเสวยสามีของคุณไหม แล้วเขาก็ขับรถนำคุณเข้ามาในบีม แล้วหายตัวไปทั้งคนทั้งรถ มีแต่ทูตสวรรค์ของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถจะทำเช่นนั้นได้”

สามี และภรรยามีกำลังใจเพิ่มขึ้นเต็มร้อย เมื่อทราบว่าพระเจ้าทรงนำ พวกเขาอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้า เมื่อหาอาหารรับประทานเสร็จแล้ว เสวยและลำไฟก็เดินทางต่อ พวกเขาเดินทางไปถึงเมืองฮอลแลนด์ รัฐมิชิแกนอย่างปลอดภัย และทั้งสองได้งานในบริษัทเรือท่องเที่ยว ซึ่งเจ้าของเป็นเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติส สองสามีภรรยาเริ่มไปนมัสการที่โบสถ์แอดเวนติส ไม่นานพวกเขาชวนเพื่อนคนลาวที่พบในเมืองนั้นมาเข้าโบสถ์นมัสการด้วย ในที่สุดเมื่อพวกเขามีจำนวนมากขึ้น เจ้าของบริษัทเดินเรือได้มอบห้องใหญ่ห้องหนึ่งให้พวกเขาใช้เป็นที่นมัสการในภาษาของพวกเขาเอง กลุ่มนมัสการของเสวยและลำไฟเติบโตขึ้น ทุกวันนี้พวกเขามีความชื่นชมยินดีที่ได้แนะนำพวกเพื่อนๆ ครอบครัวคนลาวให้มารู้จักพระเจ้า ผู้ทรงส่งทูตสวรรค์มานำทางเขาทั้งสองให้มาพบกัน และนำทางพวกเขามาได้งานในบริษัทแห่งนี้ และได้พบกับพี่น้องชาวลาวที่อพยพมาอยู่ในประเทศอเมริกา ก่อนหน้าอีกหลายครอบครัว

มีกลุ่มนมัสการของชาวลาวในอเมริกาเกิดขึ้นที่นั่นที่นั่นทั่วเขตดูแลของสำนักงานภาคอเมริกาเหนือ อันเป็นผลลัพธ์จากเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม ที่พี่น้องในพระคริสต์ถวาย ทุกท่านสามารถให้การสนับสนุนศิษยาภิบาล ผู้ให้การดูแลกลุ่มนมัสการเหล่านี้ และกลุ่มนมัสการใหม่ที่เกิดขึ้นอย่างกลุ่มของเสวยและลำไฟ ที่เล่าในข่าวต่างแดนวันนี้...ขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่มีแผนจะถวายปัจจัยอย่างเอื้ออาทรในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้...ขอพระบิดาเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

เล่าโดย ครอบครัวชาวอิรักครอบครัวหนึ่ง...ศูนย์อพยพของสำนักงานภาคอเมริกาเหนือ

คุณพ่อของฉันเรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูในประเทศอิรัก และได้เข้าเป็นสมาชิกคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ด-เวนตีส์ ส่วนคุณแม่ตัดสินใจยึดถือในศาสนาแห่งวัฒนธรรมดั้งเดิมของเธอ

เวลาผ่านไป การใช้ชีวิตในความเชื่อใหม่ของคุณพ่อทำให้ครอบครัวประสบกับความยากลำบากในอิรัก คุณพ่อหวังใยในความปลอดภัยของคุณแม่ และลูกสาวที่อายุยังน้อย 2 คน คุณพ่อตัดสินใจย้ายครอบครัวไปยังศูนย์อพยพในประเทศสหรัฐอเมริกา

หลังจากครอบครัวมาอยู่ที่รัฐมิชิแกนได้หนึ่งปี เราได้ย้ายไปอยู่ที่รัฐแคลิฟอร์เนีย ทั้งนี้เพราะคุณพ่อไม่อาจปรับตัวกับอากาศที่หนาวจัดของรัฐมิชิแกนได้ สภาพอากาศที่หนาวเหน็บทำให้อาการบาดเจ็บที่คุณพ่อได้รับตอนสงครามขณะเป็นทหารในประเทศอิรักย้อนกลับมาทรมานเขาอีก

ในรัฐแคลิฟอร์เนีย พ่อและแม่ส่งลูกสาวทั้งสองไปเข้าเรียนในโรงเรียนของรัฐ แต่ผู้เป็นพ่ออธิษฐานเสมอขอพระบิดาเจ้าแห่งสวรรค์ดลใจให้ผู้มีใจบุญช่วยเหลือทั้งสองให้สามารถเข้าเรียนในโรงเรียนของโบสถ์ได้ ทั้งนี้เพราะพวกเขาไม่มีเงินพอที่จะจ่ายค่าเทอมในโรงเรียนโบสถ์ได้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่รู้จักคนที่จะให้คำแนะนำเกี่ยวกับโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส์ที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ ได้ ดังนั้นเขาจึงอธิษฐานต่อไปอีกว่า “พระบิดา โปรดช่วยให้ลูกสาวทั้งสองของข้าพระองค์ได้รับการศึกษาในโรงเรียนของโบสถ์ด้วยเถิด”

วันหนึ่ง คุณพ่อได้ไปที่โรงงานที่ทำการแจกอาหาร และเครื่องใช้ในครัวเรือนแก่ครอบครัวที่ขัดสน ขณะที่ยืนอยู่ในคิวเพื่อจะได้รับการแจกอาหาร คุณพ่อได้พบชายเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์คนหนึ่ง ซึ่งอาสาช่วยแจกอาหารในวันนั้น ชายคนนี้เป็นศิษยาภิบาลประจำโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ด้วย หลังจากได้สนทนากัน คุณพ่อเลยได้ทราบว่า โบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ที่ชายคนนี้เป็นศิษยาภิบาลอยู่ มีโรงเรียนของโบสถ์ด้วย

พอไปถึงบ้านพัก คุณพ่อได้บอกข่าวดีแก่คุณแม่ ทั้งคุณพ่อและคุณแม่ได้ทำงานและพยายามสะสมเงินไว้จำนวนหนึ่ง เพื่อให้ลูกสาวทั้งสองได้เรียนต่อ เพื่อทั้งสองจะได้งานที่มีรายได้มากขึ้น และทำให้ครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีกว่าเดิม ตอนนั้นเขาทั้งสองตัดสินใจใช้เงินจำนวนอันล้ำค่านี้ เป็นค่าเล่าเรียนของลูกสาวทั้งสองคน

ในเวลาไม่นานต่อมา คุณพ่อ และคุณแม่ได้นำลูกสาวทั้งสอง วัย 9 ปี และ 11 ปีมานั่งอยู่ตรงหน้าอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนโบสถ์ ซึ่งเป็นสุภาพสตรี และศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ซึ่งนั่งอยู่ข้างอาจารย์ใหญ่ด้วย หลังจากที่ คุณพ่อได้แจ้งความจำนงที่จะให้ลูกสาวทั้งสองลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนของโบสถ์ รวมทั้งแจ้งให้อาจารย์ใหญ่ทราบด้วยว่า พวกเขามีเงินจำนวนหนึ่งซึ่งสะสมมาหลายปีสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการเข้าเรียนของลูกสาวทั้งสอง ตอนนี้คุณพ่อและคุณแม่รอการตอบรับของอาจารย์ใหญ่

อาจารย์ใหญ่ และศิษยาภิบาลของโบสถ์ได้เหลือบมองกันไปมา แล้วมองไปที่เด็กหญิงทั้งสองที่นั่งอยู่ตรงกันข้าม ความปรารถนาที่แสดงออกทางใบหน้าของพ่อแม่ และลูกสาวทั้งสองสร้างความเห็นอกเห็นใจขึ้นในดวงจิตของทั้งสอง แต่จำนวนเงินเก็บที่คุณพ่อและแม่นำมาแสดงนั้นไม่เพียงพอ

ในที่สุดอาจารย์ใหญ่เป็นผู้พูดขึ้นว่า “เราต้องการอย่างยิ่งที่จะให้เด็กหญิงทั้งสองเรียนหนังสือที่นี่...แต่เราจะหาเงินจากที่ไหนมาสมทบกับเงินที่คุณพ่อคุณแม่มี เพื่อจ่ายเป็นค่าเล่าเรียนได้เพียงพอ...”

อาจารย์ใหญ่หยุดพูด และหันมาพูดกับศิษยาภิบาลอีกครั้งหนึ่ง เธอสามารถมองเห็นแวตตาที่บ่งบอกถึงความเมตตากรุณาฉายออกมาจากดวงตาของศิษยาภิบาล และเธอรู้สึกมีกำลังใจที่จะกล่าวต่อว่า...

เราจะลงทะเลเบียนเด็กหญิงสองคนนี้ในโรงเรียนของโบสถ์...ขอให้เราทุกคนก้าวไปข้างหน้าด้วยความเชื่อและการวางใจในพระเจ้า โดยเชื่อว่าโดยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง พระเจ้าจะทรงช่วยเราพบเส้นทางที่จะช่วยจ่ายค่าเล่าเรียนให้กับเด็กหญิงทั้งสอง

ผู้ใหญ่ทั้งสี่ และเด็กทั้งสองคุกเข่าลง และศิษยาภิบาลอธิษฐานว่า “พระบิดาที่รัก เราทั้งหลายต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ โปรดให้มีเงินเข้ามาเพื่อช่วยจ่ายค่าเล่าเรียนให้เด็กหญิงทั้งสองคนนี้ ที่มีค่าเล่าในสายพระเนตรของพระองค์ด้วยเถิด”

ไม่นานหลังจากครอบครัวนี้ได้เดินทางกลับบ้าน อาจารย์ใหญ่ได้รับโทรศัพท์สายหนึ่ง เป็นการโทรจากผู้ประสานงานสำหรับชาวแอตแลนติกส์ผู้อพยพ และเป็นผู้เดินเรื่องเอกสารต่างๆ ให้ผู้อพยพแอตแลนติกส์ ที่เดินทางมาตั้งรกรากในสหรัฐอเมริกา เจ้าหน้าที่คนนี้เป็นสตรี เธอประกาศให้ทราบว่ สำนักงานภาคอเมริกาเหนือมีเงินจำนวนหนึ่งสำหรับจ่ายเป็นค่าเล่าเรียนให้กับเด็กในศูนย์อพยพ ผู้ที่สนใจเข้าเรียนในโรงเรียนของโบสถ์ เงินจำนวนที่เธอเอ่ยถึงมาจากพี่น้องสมาชิกรอบโลกผู้ได้ถวายเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามในปี 2011

ผู้เป็นอาจารย์ใหญ่แทบไม่เชื่อหูตัวเองที่ได้ยินทางโทรศัพท์เช่นนั้น อาจารย์ใหญ่ได้รับโทรไปบอกคุณพ่อคุณแม่คุณนี้ว่า เธอได้พบแหล่งที่มาของค่าเล่าเรียนของเด็กหญิงทั้งสองแล้ว ฝ่ายผู้เป็นบิดาของเด็กได้ตอบมาว่าขอบคุณมากครับอาจารย์สำหรับข่าวดี...ผมเองก็เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของเราในครั้งนี้นั่นเอง

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยการศึกษาของเด็กๆ ในศูนย์อพยพที่อยู่ภายในเขตดูแลของสำนักงานภาคอเมริกาเหนืออีกครั้งหนึ่ง ขอพระเจ้าทรงใช้ของถวายของพี่น้องทุกท่าน... เป็นการตอบคำอธิษฐานอย่างเช่นคำอธิษฐานของคุณพ่อตามที่ได้เล่าในข่าวต่างแดนในวันนี้...ลองจินตนาการเมื่อเราได้พบใครบางคนในสวรรค์ ผู้ได้เรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า และตัดสินใจรับใช้พระองค์อันเนื่องมาจากการที่คุณได้ถวายในกรณีเช่นนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพรทุกท่านที่มีส่วนในพระราชกิจของพระบิดา... ทูลขอในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งของหน่วยพันธกิจ

- สำนักงานภาคอเมริกาเหนือ ประกอบขึ้นด้วยแปดสำนักงานสหมิชชั่นคอนเฟอเรนซ์ รวมทั้งสำนักงานคริสตจักรแคนาดา และสำนักงานคริสตจักรกวม-ไมโครนีเชีย
- ไม่มีกำหนดว่า ภาษาไหนเป็นภาษาราชการในสหรัฐอเมริกา แต่เกือบทุกคนพูดภาษาอังกฤษและระบบการศึกษาเกือบทั้งหมดของรัฐบาลดำเนินไปในภาษาอังกฤษ และภาษาสเปนอาจเป็นภาษาที่พูดกันอย่างกว้างขวางรองลงมา และถูกใช้สอนเป็นภาษาที่สองในโรงเรียนเป็นส่วนใหญ่

เล่าโดย จิมมี ชะเวย์ วัย 51 ปี...ศูนย์อพยพของสำนักงานภาคอเมริกาเหนือ

ตอนที่ เด็กชายจิมมี ชะเวย์ อายุ 7 ปี หมู่บ้านของเขาซึ่งอยู่เขตปกครองของชาวกะเหรี่ยงอิสระถูกกองทหารของพม่า (ปัจจุบันพม่าเรียกตัวเองว่า “เมียนมา”) เข้าโจมตี ทุกคนในหมู่บ้านวิ่งเข้าป่าหนีเอาชีวิตรอด เด็กชายจิมมีพลัดหลงกับครอบครัวหนีเข้าไปในป่าตามลำพัง ส่วนครอบครัวอพยพหนีข้ามแม่น้ำเมมายังเขตแดนประเทศไทย และต่อมาถูกรับเข้าอาศัยในศูนย์อพยพแห่งหนึ่ง ที่ตั้งอยู่ชายแดนประเทศไทย

ขณะที่จิมมีใช้ชีวิตในป่า และหนีเอาชีวิตรอด เขาได้รับการช่วยเหลือจากกองทหารกะเหรี่ยงอิสระ และชาวกะเหรี่ยงอื่นๆ จิมมีได้พัฒนาความเกลียดชังที่มีต่อกองทหารของพม่า เขาตั้งใจว่าเมื่อเขาอายุ 15 ปี เขาจะสมัครเข้าเป็นทหารกะเหรี่ยงอิสระ และหาทางแก้แค้นทหารพม่า แต่ในส่วนลึกจิมมีคิดถึงพ่อแม่ และน้องๆ ในที่สุดเขาได้ข่าวว่า ครอบครัวของเขาได้เข้าไปอยู่ในศูนย์อพยพในประเทศไทยอย่างปลอดภัย เขาจึงเดินทางไปพบครอบครัว

พ่อ แม่ น้องๆ และญาติในศูนย์อพยพต่างดีใจที่จิมมีรอดพ้นอันตราย และได้มาพบกับครอบครัวที่ศูนย์อพยพ หลังจากพลัดพรากกันถึงสองปีเต็ม จิมมีได้บอกถึงความตั้งใจของเขาว่าเมื่อเขาเติบโตเป็นวัยรุ่นเขาจะสมัครเข้าเป็นทหารกะเหรี่ยงอิสระและหาโอกาสแก้แค้นทหารพม่าที่เข้าโจมตีหมู่บ้านชาวกะเหรี่ยง...ผู้เป็นพ่อและแม่อธิษฐานอย่างหนักขอให้จิมมีเปลี่ยนใจ แทนที่จะไปเป็นทหารเพราะความแค้นเคือง ให้จิมมีเปลี่ยนใจมาเป็นศาสนาจารย์ผู้รับใช้พระเจ้า และสอนคนทั่วไปให้รับรู้ถึงความรัก และความรอดของพระเจ้า แล้วพวกเขาจะได้รับความหวังแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์

ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายที่จิมมีจะเลิกลัทธิความโกรธ ความพยาบาทที่ฝังอยู่ในส่วนลึกแห่งดวงจิตของเขา...

แต่เมื่อจิมมีได้เห็นว่าคุณพ่อของเขามีสันติสุข และมีความยินดีขณะที่เขานำครอบครัวไปนมัสการที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในศูนย์อพยพ จิมมีอ่านหนังสือสงครามแห่งประวัติศาสตร์ ซึ่งว่าด้วยการสงครามการต่อสู้ขัดแย้งระหว่างพระคริสต์และซาตานในพระคัมภีร์ และกับผู้ติดตามพระเยซูในโลก และต่อมาเขาตระหนักว่าความคิดเห็นของพ่อของเขาถูกต้อง และเขาอธิษฐานให้อภัยเหล่าทหารพม่า ที่กระทำกับเขาและครอบครัวตลอดจนชาวกะเหรี่ยงทั้งหลาย

จิมมีได้กลายเป็นศาสนาจารย์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส หลังจากได้รับใช้พระเจ้าในค่ายอพยพต่างๆ ตามชายแดนประเทศไทยหลายปี ต่อมาครอบครัวได้ถูกเลือกให้ไปตั้งหลักแหล่งที่ประเทศสหรัฐอเมริกา.. จิมมีพลอยติดตามครอบครัวไปตั้งรกรากที่สหรัฐอเมริกาด้วยในคราวเดียวกัน

ในเวลาไม่นาน จิมมีได้ทราบว่า มีครอบครัวชาวแอ๊ดเวนตีสหลายครอบครัวที่เขารู้จักในศูนย์อพยพประเทศไทยได้กระจัดกระจายกันอยู่ที่นั่นที่นั่นทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา พวกเขาพยายามมองหาโบสถ์แอ๊ด-เวนตีส แต่พวกเขาไม่รู้จักภาษาอังกฤษดีเพียงพอที่จะเข้าใจข่าวสาร หรือมีส่วนร่วมในการนมัสการ หลายครอบครัวพากันท้อถอย

จิมมีเฝ้ารอโอกาสที่จะเดินทางไปเยี่ยม และให้การหนุนใจความเชื่อของพวกเขา เขาต้องการช่วยให้ชาวอพยพเหล่านั้น จัดระเบียบให้เป็นกลุ่มเล็ก เพื่อพวกเขาจะได้นมัสการพระเจ้าแห่งสรวงสวรรค์ด้วยภาษาของพวกเขาเอง

ด้วยการทำงาน และอธิษฐานอย่างไม่หยุด ในเวลาสามปีจิมมีได้จัดตั้งกลุ่มนมัสการชาวกะเหรี่ยงขึ้นสามกลุ่ม

ขณะที่จิมมีต้องทำงานเต็มเวลา เพื่อเลี้ยงดูครอบครัวของเขาเอง เขาจึงไม่มีเวลา และทุนทรัพย์ที่จะเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ เพื่อช่วยชาวกะเหรี่ยงแอตเวนต์สประมาณ 2,000 คนจากศูนย์อพยพชาวกะเหรี่ยงประเทศไทย ที่เดินทางมาตั้งรกรากกระจัดกระจายทั่วทวีปอเมริกาเหนือ

จิมมีกล่าวเป็นพยานว่า “พระเจ้าทรงทราบถึงดวงใจ และความต้องการของผม” ซึ่งตอนนี้ทางสำนักคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอตเวนต์สแคโรไลนา ได้รับจิมมีให้เป็นคนงานของคริสตจักร ในตำแหน่งที่ปรึกษาเพื่อก่อตั้งโบสถ์สำหรับผู้อพยพจากประเทศพม่า และเป็นเจ้าหน้าที่ดำเนินการเอกสารสำหรับผู้ย้ายถิ่นฐานด้วย

อาจารย์จิมมีกล่าวเป็นพยานว่า พระเจ้าได้ทรงนำในการรับใช้ของผมตลอดเวลา ทั้งช่วงเวลาที่ผมรับใช้พระองค์ในฐานะเป็นจิตอาสา และตอนนี้ทรงประทานให้ผมเป็นคนงานในสังกัดของสำนักงานคริสตจักรแคโรไลนา พระองค์ทรงมีแผนการให้ผมทำงานรับใช้พระองค์เต็มเวลา”

เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของปี 2011 ถูกยกให้เป็นกองทุนดำเนินการเข้าถึงเหล่าผู้อพยพในอเมริกาเหนือ และทุนดังกล่าวนี้ทำให้อาจารย์จิมมีได้เดินทางไปเยี่ยมผู้อพยพในที่ต่างๆ กระจัดกระจายกันในประเทศต่างๆ ทั่วอเมริกา และแคนาดาด้วย เพื่อช่วยผู้อพยพเหล่านั้นจัดระเบียบขึ้นเป็นกลุ่มนมัสการ และมีการนมัสการในภาษาของพวกเขาเอง และขณะเดียวกัน รับใช้ในชุมชนของพวกเขาด้วยผ่านการงานเต็มเวลาของอาจารย์จิมมี ปัจจุบันมีโบสถ์แอตเวนต์สของชาวกะเหรี่ยงอพยพถูกตั้งขึ้นถึง 55 แห่งในตลอดสิบปีที่ผ่านมา

ทั้งหมดนี้เป็นไปได้เพราะว่าสมาชิกของโบสถ์แอตเวนต์สทั่วโลก ได้เตรียมกองทุนไว้ และได้มอบหมายให้อาจารย์จิมมี และคนอื่นๆ เหมือนอาจารย์จิมมี ที่ได้อนุญาตให้พระเจ้าสลายความขัดเคือง และลบล้างความขมขื่นใจออกไป ด้วยการให้อภัย และเติมความรักเข้ามาแทนที่

เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปเป็นกองทุนเพื่อส่งเสริมให้มีการเผยแพร่พระกิตติคุณท่ามกลางชาวอพยพที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่การดูแลของสำนักงานภาคอเมริกาเหนือ และแคนาดาอีกครั้งหนึ่ง ขอคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนให้การสนับสนุนพันธกิจดังกล่าวด้วยใจเอื้อเฟื้อ...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน รวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

เล่าโดย เนียง เมือง วัย 21 ปี...ศูนย์ผู้อพยพของสำนักงานภาคอเมริกาเหนือ

เนียง อายุ 10 ปี ตั้งแต่เข้ามีดเพื่อไปเรียนหนังสือที่โรงเรียน ช่วงที่เนียงสาวทำออกจากบ้าน บรรยากาศนอกบ้านของเช้าวันนั้นยังมีด เนียงรู้สึกเป็นกังวล เธอเป็นกังวลเพราะกลัวอันตรายขณะเดินเท้าไปโรงเรียน และเป็นกังวลเพราะเธอเรียนตามเพื่อนๆ ในห้องไม่ทัน ครอบครัวของเธอเป็นผู้อพยพ เดินทางมาตั้งรกรากในสหรัฐอเมริกาหนึ่งปีก่อนหน้านี้ สำหรับเนียง ทักษะที่เธอเรียนในโรงเรียนของรัฐ ในรัฐจอร์เจีย ล้วนแต่ยากสำหรับเธอ

เนียง ยังพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดีพอ เธอมีเพื่อนเพียงไม่กี่คน และทุกเช้าเธอต้องเดินไปโรงเรียนขณะที่ยังมีด คุณพ่อไม่อาจเดินไปส่งได้เพราะคุณพ่อทำงานกะกลางคืน ส่วนแม่ก็ต้องอยู่ดูแลน้อง ซึ่งน้องยังอยู่ในวัยทารก

เนียง ก้มศีรษะอธิษฐานก่อนออกจากบ้าน เธออธิษฐานว่า “พระบิดาที่รัก ช่วยหนูในวันนี้ด้วย ขออย่าให้หนูมีเวลาอยากลำบากกับครู ขอทรงปกป้องให้หนูปลอดภัย ขณะที่หนูเดินไปโรงเรียนในเช้าวันนี้ด้วย..ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน”

เนียง เหวี่ยงกระเป๋าสะพายหลังขึ้น แล้วเดินจากบ้านก้าวเข้าสู่ถนนที่ยังมีดนอกบ้าน เธอคิดว่าถ้าเดินไปโรงเรียนบนเส้นทางลัด เธอจะเดินไปถึงโรงเรียนใน 10 นาที แต่หลังจากที่เธอเดินผ่านอพาร์ทเมนต์สามหลัง จากนั้นเธอต้องเดินผ่านป่าละเมาะก่อนจะไปถึงโรงเรียน เธอหวังว่าจะพบเพื่อนขณะเดินไป ถ้าเป็นอย่างนั้นเธอก็จะมีเพื่อนร่วมเดินทาง

ไม่มีเด็กคนอื่น ๆ ขณะที่เนียงเดินผ่านป่า บรรยากาศเงียบ ต้นไม้มองดูเหมือนเงาสีดำทะมึน

ทันใดนั้นชายร่างใหญ่สองคนปรากฏขึ้นกลางๆ ตรงหน้าของเธอ คนหนึ่งถือถุงผ้าใหญ่สีขาวดูแล้วไม่น่าจะมีอะไรอยู่ข้างใน เพราะมันดูเบา ชายคนนั้นยื่นกระเป๋าผ้ามาตรงหน้าเธอ พลังพูดขึ้นว่า “นี่หนูช่วยถือถุงผ้าใบนี้ให้เราด้วยสิ!”

เนียง คิดว่า มันเป็นการขอร้องที่ไม่สมเหตุสมผล เนียงหยุดเดิน และเดินถอยหลังสองสามก้าว

เนียง มีความกังวลจัด เธอมองย้อนหลัง หวังจะเห็นเด็กคนอื่นเดินทางลัดโผล่มาให้เห็น แต่เธอมองไม่เห็นใครเลย เนียงหันกลับมาয়ชายทั้งสอง เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ฝ่ายตรงกันข้ามเป็นผู้ใหญ่เพศชายสองคน ส่วนเธอเป็นเด็กหญิงตัวเล็กเพียงคนเดียว พวกเขาสร้างกายสูงใหญ่แข็งแรง ส่วนเธอตัวเล็ก และเตี้ย...ไม่มีทางที่เธอจะวิ่งหนีได้พ้น แต่ถ้าเธอไม่วิ่งหนี เธอจะรับกระเป๋ามาถือหรือปฏิเสธ

เนียงตัดสินใจพูดออกมาว่า “ไม่” พลังสันติระเป็นการปฏิเสธ ในวินาทีนั้นเนียงตัดสินใจวิ่งหลบชายทั้งสอง ตรงไปที่โรงเรียน...

ชายทั้งสองคงรู้สึกประหลาดใจ...คนหนึ่งพูดออกมาว่า “หนูอย่าวิ่งเลย” เนียงได้ยินเสียงนั้นทำให้เนียงวิ่งหนีเร็วกว่าเดิม เนียงเคยได้ยินมาว่า เคยมีคนเลวแอบมาลักพาตัวเด็กไป เนียงคิดว่าชายทั้งสองสามารถจับตัวเธอได้ไม่ยาก

เนียงวิ่งพละงานพลัง ทั้งที่ต่ายังเปิดกว้างมองไปข้างหน้า... “พระบิดาช่วยหนูด้วย!”

เนียงนึกประหลาดใจ ถ้าชายทั้งสองจะจับตัวเธอ พวกเขาคงทำได้ในนาทีใดนาทีหนึ่ง พลันเนียงนึกได้ว่า ถ้าเธอมีความบาป พระเจ้าอาจไม่ตอบคำอธิษฐาน เนียงจึงอธิษฐานต่อว่า... “ขอทรงโปรดให้อภัยความบาปของหนูด้วย!”

ขณะที่เนียงวิ่งไป เธอรู้สึกว่าเธอไม่ได้ยินฝีเท้าของชายทั้งสองวิ่งตามเธอ เธอหยุดวิ่ง เธอรู้สึกว่าหัวใจของเธอเต้นแรงและเร็วขึ้น ลมหายใจเหนื่อยหอบ เธอมองไม่เห็นชายทั้งสองที่คุกคามเธอแต่มองเห็นเด็กหลายคนเดินมาตามทางลัด พวกเขากล่าวทักทายเธอ เนียงรู้สึกโล่งใจทันที ตอนนี้อย่างไรเธอสามารถเดินไปโรงเรียนได้อย่างปลอดภัยกับเด็กสามคน.. ในกลุ่มนั้น

เมื่อเนียงถามเด็กที่เดินมาสมทบว่า มองเห็นผู้ใหญ่สองคนบ้างไหม พวกเขาสั่นศีรษะพูดว่า “พวกเราไม่เห็นใครเลย แต่รู้สึกแปลกใจมากกว่าว่าเธอวิ่งหนีอะไร” เนียงก็ไม่เข้าใจเช่นกันว่าชายสองคนนั้น...หายไปไหน

แต่เนียงรู้สึกโล่งใจขึ้นมาทันที เนียงหยุดเดินและอธิษฐานว่า “ขอบคุณพระบิดาที่ช่วยปกป้องหนูให้ปลอดภัย ...ชายร่างใหญ่สองคนได้พ่ายแพ้ต่อพระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์ยิ่งใหญ่กว่า”

สิบปีที่แล้ว เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสหนึ่งของปีนั้น ได้ถูกกำหนดให้นำไปช่วยด้านการศึกษาของเด็กๆ ของผู้อพยพที่มาตั้งรกรากในอเมริกา อย่างที่ “เนียง” เด็กหญิงจากครอบครัวของผู้อพยพจากประเทศเมียนมา ที่ปรากฏในข่าวต่างแดนวันนี้ ซึ่งได้ย้ายจากโรงเรียนของรัฐมาเข้าเรียนในโรงเรียนของโบสถ์...ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จากพี่น้องทั่วโลก จะนำไปช่วยเด็กๆ ของครอบครัวผู้อพยพอีกครึ่งหนึ่ง...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน ที่ได้ถวายเพื่อพันธกิจของพระเจ้า...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

เล่าโดย เนียง เมือง วัย 21 ปี...สหรัฐอเมริกาอเมริกาเหนือ

ใกล้จะเที่ยงแล้ว และหัวหน้าทีมโทรมาบอกว่าเขากำลังจะเดินทางมารับเนียง ที่แมรีวิลล์ รัฐเทนเนสซี เนียง กำลังหิว และเธอกำลังจะลงมือกินข้าวกล่องของเธอ ขณะที่กำลังพูดคุยกับเพื่อนนักเรียนผู้ออกมาดำเนินพันธกิจ “นักเรียนผู้ทำการประกาศผ่านการจำหน่ายหนังสือของคริสตจักร” เกี่ยวกับประสบการณ์ การทำงานของพวกเขาในเช้าวันนั้น

เนียงมองไปที่ลานจอดรถ เธอมองเห็นสุภาพสตรีคนหนึ่งกำลังชนของจากรถเข็นของห้างที่กำลังขายลดราคา ขึ้นสู่รถยนต์ของเธอ เนียงตัดสินใจว่า มีเวลาเพียงพอที่จะพูดคุยกับอีกคนหนึ่งก่อนอาหารเที่ยง

เนียงสาวเท้าเข้าไปหาสุภาพสตรีคนนั้น ด้วยการเปิดยิ้มกว้าง

“เฮลโล มาตาม” เนียงกล่าวทักทายก่อน “ฉันชื่อ เนียง ฉันเป็นนักเรียนกำลังทำงานหาทุนเพื่อส่งตัวเองเรียนหนังสือ ช่วงปิดภาคฤดูร้อนปีนี้ เราพยายามทำงานส่งเสริมคุณค่าของครอบครัว และเพื่อช่วยชุมชนในเวลาเดียวกัน”

แนะนำตัวเองพลาง เนียงล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าของเธอ และดึงหนังสือเกี่ยวกับสุขภาพออกมาเล่มหนึ่ง หนังสือเล่มนั้นสอนผู้อ่านเกี่ยวกับพืชสมุนไพรต่าง ๆ ที่ให้การเยียวยาในรูปของธรรมชาติบำบัด

ผู้หญิงคนนั้นรับเอาหนังสือเล่มนั้นไปพิจารณาชื่อหนังสือ และภาพหน้าปก

เนียง มองเห็นผู้หญิงคนนั้นยังอยู่ในอาการนั่งเงียบ...เนียงล้วงกระเป๋าหยิบหนังสือตำราทำอาหารสุขภาพขึ้นมาอีกเล่มหนึ่ง...พลางชวนสนทนาขึ้นว่า

“คุณชอบทำอาหารที่บ้านไหมคะ”

เนียงไม่รอให้ผู้หญิงคนนั้นตอบคำถาม เนียงล้วงกระเป๋าหยิบหนังสือว่าด้วย คู่มือการนวดการของ เอลเลน จี. ไวท์ ชื่อ “เคล็ดลับแห่งความสุข” ซึ่งมีสิบสามบทที่เป็นพื้นฐานหลักความเชื่อออกมาแสดง

ในที่สุดผู้หญิงคนนั้นหลุดปากออกมาว่า “เธอมาเสนอหนังสือเหล่านี้ให้ฉันผิดวัน” วันนี้ฉันไม่ได้นำ “สมุดเช็ค” ติดตัวมาด้วย ดูซิหลังจากที่ฉันซื้อของพวกนี้จากห้าง ฉันเหลือเงินสดไม่กี่เหรียญเอง!”

เนียงตอบว่า “เรามีเครื่องรูดบัตรเครดิตติดตัวมาด้วย ถ้าไม่เป็นการรบกวนเรารูดเงินจากบัตรเครดิตได้ค่ะ”

ขณะที่สนทนากันต่อไป เนียงหยิบหนังสือของเอลเลน จี. ไวท์ ออกมาอีก คือ “ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน” และ “สงครามแห่งประวัติศาสตร์” รวมทั้งหนังสือสำหรับเด็กอีกสองเล่ม....

ผู้หญิงเหลือบมองหนังสือเหล่านั้นไป แล้วพูดว่า “ล้วนเป็นหนังสือที่ดีมีคุณค่า”...ในที่สุดผู้หญิงคนนั้นพูดว่า “ฉันตัดสินใจรับหนังสือทั้งหมดของเธอ”...ผู้หญิงใจดีคนนั้นแนะนำว่าเธอชื่อ “ซินดี” และซินดีจ่ายค่าหนังสือทั้งหมดด้วยบัตรเครดิต...เธอพูดว่าการซื้อหนังสือวันนี้เป็นเหมือนการบริจาคเงินเพื่อการกุศล เพราะผลกำไรเป็นการช่วยพวกเธอในเรื่องการศึกษา

หลังจากการจ่ายเงินด้วยบัตรเครดิตเรียบร้อย เนียงได้เฝ้ากับผู้หญิงผู้เป็นลูกค้าว่า “ให้ฉันอธิบายให้คุณซินดีได้ไหมคะ”

ซินดีตอบว่า “ยินดีค่ะ.. ฉันเองก็เป็นคนรักการอธิษฐานอย่างมากคนหนึ่ง”

เนียงไม่รอช้าอธิษฐานออกเสียงว่า “พระบิดาบนสวรรค์..ขอขอบคุณพระองค์ที่ประทานชีวิตให้อีกวันหนึ่ง และให้ข้าพระองค์ได้พบกับคุณซินดี ในช่วงเวลาที่สมบูรณ์ โปรดภักดีความบาป และความบกพร่องใดๆของเรา ขอขอบคุณที่คุณซินดี และครอบครัวปลอดภัยจากสิ่งต่างๆ ที่เป็นไปในเวลานี้ ขอพระองค์โปรดประทานสันติสุข และจิตเบิกบาน และทรงนำทุกสิ่งที่ผ่านมาในชีวิตของพวกเขาทั้งหลาย ขอทรงสวมกอดพวกเขาไว้ ต่อเนื่องด้วยความรัก และการสถิตอยู่ของพระองค์ หากคุณซินดีมีอะไรในใจที่แม้จะไม่เปิดปากพูดออกมา โปรดอวยพระพรคุณซินดีในสิ่งเหล่านั้นด้วย โปรดช่วยคุณซินดีพบกับความหวัง และการเชื่อวางใจในพระองค์...ทูลขอในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน”

ใบหน้าของซินดีฉายแสงแห่งความชื่นชมยินดีหลังการอธิษฐานของเนียง ถ้อยคำมากมายหลั่งออกมาจากปากของเธอ เธอกล่าวว่า ครอบครัวของเธอต้องผ่านเส้นทางอันยากลำบาก พวกเขาต้องผ่านประสบการณ์ของความเจ็บป่วย และความตาย... เธอกำลังค้นหาความหมายอันลึกซึ้งยิ่งขึ้นของชีวิต และต้องการรู้จักกับพระเจ้ามากกว่าเวลาที่ผ่านมา...

หลังจากนั้นไม่นาน เนียงได้รับประทานอาหารฝ่ายร่างกายอย่างอิมหนักกับเพื่อนๆ ที่ออกมาดำเนินพันธกิจการประกาศด้วยการจำหน่ายหนังสือด้วยกัน ตอนเย็นที่ห้องพัก เนียงได้อธิษฐานเผื่อซินดี ขอพระเจ้าดลใจให้เธอได้รับความอิมใจจากการอ่านหนังสือฝ่ายจิตวิญญาณหลายเล่มที่เธอได้ซื้อไป

ส่วนหนึ่งของ เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยด้านการศึกษาของเด็กๆ ในครอบครัวผู้อพยพที่มาตั้งถิ่นฐานชีวิตในอเมริกาอีกครั้งหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งของเงินถวายจะนำไปสร้างบ้านพักของมิชชันนารีที่ไปทำงานสำหรับโรงเรียนเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสที่เกาะपालาอู ซึ่งเกาะนี้ตั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิก และสำหรับเงินถวายส่วนที่สามจะนำไปต่อยอดอาคารเอนกประสงค์ที่โรงเรียนฮอลบรูคเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งจะใช้เป็นศูนย์สำหรับให้บริการชุมชนในรัฐแอริโซนา และส่วนสุดท้ายจะนำไปเปิดโบสถ์ในท้องถิ่นห่างไกลที่เมืองอิกลูลิก ประเทศแคนาดา...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายปัจจัยด้วยใจเอื้ออารีสำหรับการประกาศพระกิตติคุณในเขตสำนักงานภาคอเมริกาเหนือ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- มีผู้อพยพแอ๊ดเวนตีสเกือบ 10,000 คน ที่อพยพเข้ามาตั้งรกรากใช้ชีวิตใหม่ในเขตพื้นที่ของสำนักงานภาคอเมริกาเหนือ

